

הגיע הזמן
שהטלוויזיה
תעניש פוליטיקאים
שמשקרים

7

הארץ
www.haaretz.co.il
יום חמישי כ"ג באדר א' תשע"ט
28 בפברואר 2019

הארץ

חפשו אותנו בטלגרם
@newspaperil

החגיגות בארץ על זכייתו
בדוב הזהב תפסו את
נדב לפיד במצב רוח בועט:
מצחיק בעיניו לדבר על
גאוה ישראלית מול סרט
המציג את קלוננו. אז לא,
הוא ממש לא חיכה לברכות
ממירי רגב, והוא לא חוזר
בו ממלה רעה אחת שאמר
עלינו ב"מלים נרדפות",
ויש רק דבר אחד שהיה
עבורו עוצמתי יותר מהימים
המאושרים של צילומי
הסרט בפריז **נרית אנדרמן**

**"רציתי
להעליב את
הישראלים"**

"אני לא רוצה לדבר עליה יותר מדף, אבל לא חייתי לטלפון ממנה, אני לא מצפה שהמסד הישראלי יחבק אותי. יש משפט יפה בעיניי, שאמן חייב לנשוק את היד שמאכילה אותו. אני לא מצפה לחיבוקים, ואני לא מרגיש שגריד של מדינת ישראל. ובכל זאת אני מייצג משהו מהישראליות, ואם אני אוהב את ישראל או שונא אותה אני עדיין ישראל, ולכן הישגי מתקשרים בעולם לקולנוע ישראלי. כך שכאופן טבעי הם מייצגים מדינה שלמה, אם ארצה בכך או לא. אבל אני לא מתייחס לעצמי כשגריד, ולא צריך להוכיח לעצמי שאני מועיל לישראל".

אתה מדבר על לנשוק את היד שמאכילה אותך, ובכל זאת לזנו של משרד התרבות מתנוסס בתחילת הסרט שלך.
 "זה גבון בעיניי שהיד תאכיל אותך ואתה תנשוק אותה. אם מדינת ישראל מממנת אותך, זה לא פוטר אותך מהנשיכה. אסור לדעתי שיהיו יחסים הרמוניים עם המקום. וכשאמנים עומדים מול קריאה לצנוורה פוליטית, הם צריכים להתעקש על זכותה של האמנות להיות באוטית ופ' רועה, ללכת למקומות קיצוניים ומסוכנים".

למחוק את חייו הקודמים ולהתחיל אותם מחדש בפריז, רצונו לנתק עצמו מישראל ומהדברים האיומים שהוא חושב עליה. באחת הסצנות החזקות ב"מלים נרדפות" מתגל מות המחשבות הללו בשורה של מלים נרדפות, שגורות מפיו של הגיבור בועס, במהירות וכעצמה שלא היו מביישות אף תת מקלע צה"לי. "מרושעת, נאלחת, נתעבת, מצחינה", אומר שם יואב על המ' דינה שבה גדל, וממשיך לירות עוד כמה שמות תואר לא מחמיאים. "הוא מתאר מדינה שהוא גם עלובה, גם רעה, גם אידיוטית, והרצון שלו היה גם שלי: להעליב את הישראלים", מסביר לפיד. "אתם כל כך אוהבים את המדינה שלכם, משוכנעים שכולם צריכים לאהוב אותה, ואני רציתי לומר 'תראו אני ישראלי, ואני יכול לשנוא את ישראל, לומר עליה מלים איומות, ולא לגמור אף פעם לקלל אותה'". הסרט "מלים נרדפות" אמנם פורש עלילה שרובה הרבה יותר מכמה מלות שגאה המכוונות כלפי מדינה מסוימת, אבל הוא יכול היה בקלות להפוך לשנואנפשה החדש של שרת התרבות מירי רגב, שכוכור התג' פלה על "פוקסטרוט" שהוצג בונציה בטענה שהוא "מבאיש את שמו הטוב של צה"ל". הפעם השרה הסתפקה בשיגור ברכה מאוחרת ומפוקפקת על הזכייה, שבה הביעה תקווה שהסרט "עולה בקנה אחד עם החוק הישראלי".

לפיד מצדו קצת קרוע. מצד אחד, מי שהשנה האחרונה בחייו היתה תצוגת תכלית אכזרית ומר רכבת של החיים — אמו והעורכת הקבועה של סרטיו, ערה לפיד, חלתה ומתה מסרטן רגע לפני שהשלימה את העבודה על הסרט, לפני שגולד נכדה הראשון, ולפני שכנה זכה בדוב הזהב — מרשה לעצמו עכשיו לנח לרגע ולהתענג על הפרס היוקרתי ועל החיבוק הענקי שבא איתו ("זה תענוג, לא צריך להיות פורטינים", הוא מחייך). אבל כן בזמן, כל הקונצנטוס הזה סביבו קצת מגרד לו, לא מאוד מסתדר עם הנטייה שלו לבעוט, להתריס, להעדיף את השוליים.

"זו מדינה שאין בה אופוזיציה באופן עמוק, והצמא הזה להצלחות מפריע לי במיוחד אצל עיתונאי קולנועי", הוא אומר. "כולם מתע' גינים באוסקר — למי אכפת מהאוסקר? סרטים לא משמעותיים מתחרים זה בזה כדי שמישהו יעשה כסף. זה נכון באותה מידה לגבי הפרס שאני קיבלתי. המון סרטים בינוניים זכו בפסטיבלים של קאן, ברלין ונציה, והם חסרי משמעות. יש פה איזו הדהות אוטומטית עם כוח תעם הצלחות, כולם רוצים להיות בקואליציה, עם המנצחים, ולי חסר האדם שיכנה ויאמר 'למי אכפת מהאוסקר ומדוב הזהב?'".

"יש פה מחסור באיזו אינסטייט" נקט מרדני, בפאנק, אי אפשר כל הזמן לכבד את שררת הרייטינג, שררת הפסטיבל, שררת האוסקר. צריך משהו שיהיה באופוזיציה, שיערער על מבנה הכוח של הקר לנע, שירצה להתנגח בר'.

שרת התרבות דווקא עושה את זה, ואפילו לא רע.

מוצאי שבת לפני שבועיים, כשנודע שסרטו של נדב לפיד זכה בדוב הזהב, הפרס הגדול של פסטיבל ברלין, מדינת ישראל רטטה מהתרגשות: פריצות מיוחדות למהדורות החדשות בטל-וויזיה כדי לדווח על הזכייה, כות' רות מתמוגגות באתרי החדשות באינטרנט, כותרת ראשית ב"ידיעות אחרונות" למחרת על "הישג ענק לקולנוע הישראלי", מסיבת עיתונאים בהולה שכונסה בנמל התעופה בן גוריון מיד עם נחיתתו ושודרה בשלושת הערוציים, ואפילו ברכה נרגשת של נשיא המדינה. החגיגות סביב האוסקר שקיבל השבוע גיא נתיב אמנם היו סוערות אפילו יותר, וב' כל זאת — חגיגות הדוב של השבוע שעבר הפתיעו בעוצמתן. ממתי הציבור הרחב בכלל מתעניין בפסטיבילי קולנוע אליטיסטיים?

דוב הזהב הוא אחד הפרסים היוקרתיים בוירת הקולנוע העול' מית, והזכייה הזאת הפכה את לפיד לרוקסטאר הלוהט של עולם הקולנוע, לפחות עד שטקס האוס' קר גול לו את הורקורים. אבל כתחילת השבוע הזה, אחרי שכבר קילף מעצמו את החליפות, שיחרר את שירי החיים מן החיובים הבילתי נגמרים, והרפה את שירי הורוע שלו שהניפה אינספור פע' מים את אותו פסלון ככד למדי של הדוב המחוב ("ביום הזכייה ניגשו אליי המון אנשים, ובכל פעם שזה היה אדם שלא הכרתי, הנפתי מולו את הדוב. גיליתי שזה חוסך מלא מלים", הוא מחייך) — לפיד מרשה לעצמו להתבונן בכל זה במבט מפוכח וביקורתי.

"יש פה מחסור

באינסטינקט מרדני, אי אפשר כל הזמן לכבד את שררת הרייטינג. צריך משהו שיערער על מבנה הכוח של הקולנוע. אמן חייב לנשוק את היד המאכילה אותו"

בטיסה מברלין לארץ, הוא מספר נוסעים רבים ביקשו להצט' לם איתו ועם הדוב שלו, סיפרו לו כיצד צפו בטקס ונורא התרגשו ושמחו. וגם ברחובות תל אביב עוצרים אותו הרבה אנשים, מבר' כים אותו על הזכייה ומציעים לו לביים סיפורים שכתבו. "זה מוזר, כי זה סרט על בחור שפותח מילון ואומר את כל המלים הכי גרועות שהוא מוצא בו על ישראל. אז זה מרגיש קצת כמו נטע ברזלי — אבל אני לא נטע ברזלי", הוא מסביר. "יש במקום הזה צמא אדיר להצלחות ולהכרה, והזכייה של 'מלים נרדפות' נתפסת בדיוק כמו זכייה באירוויזיון או במדליה בג'ודו, באהדה הזאת יש איזו משה' פחתיות שהיא נוגעת ללב, אבל בעיניי קצת מצחיק לדבר על גאוזה ישראלית בהקשר של הסרט הזה, שיש בו גם קלח ישראלי".

הקלח שלפיד מדבר עליו הוא הכריחה של יואב, גיבור הסרט, מהמדינה שבה גדל, ההחלטה שלו

לפיד בצעירותו עם הוריו ערה וחיים. "אמא שלי באה לעולם כדי לערוך סרטים" צילום ורפודקציה מתוך אלבום משפחתי: מנד גרני

מטרייה מול צונאמי

לפיד, בן 43, מתגורר בתל אביב עם בת זוגו השחקנית נעמה פרייס, ולפני כמה חודשים נולד בנם הבכור נח. בשנים האחרונות הוא הפך לאחד הנבאים הישראלים המוערכים בעולם. סרטו הראשון באורך מלא, "השוטר" (2011), זכה בפרס השני בחשיבותו בפסטיבל לוקרנו, "הגננת" (2014) הוקרן ב"שבוע הביקורתי" בפסטיבל קאן, ושניהם זכו בשורה ארוכה של פרסים בישראל ובחרי'ל, חילצו לא

מעט שבחים מהמבקרים, וסימנו את לפיד כנבאי בעל שפה קולנר' עית חדשנית ונועזת. "הגננת" גם זכה בשנה שעברה לרייטיינג אמרי' קאי בכיכובה של מגי גילנהול, שזכה בפרס הכימיו בפסטיבל סאנדנס. "מלים נרדפות" הוא הסרט הראשון שאותו צילם בחרי'ל. הפיק אותו סעיד בן סעיד, מפיק צרפתי מהשורה הראשונה, ולפיד מספר שהצילומים בפריז היו תענוג גדול. "הם יותר טובים בזה. פה יש פחות

"לא ידעתי שאמי התחילה כימותרפיה. סיפרו לי שאחרי שיחות איתי, היא אמרה 'אני חושבת שהוא לא מרגיש כלום'. ואני תוהה אם היא אמרה זאת בשמחה או באכזבה. או שניהם"

נרדפות", הגיע לאוסף אותו ובישר לו שחודש וחצי קודם לכן אויבחו סרטן בגופה של אמו. לפיד היה המום. לאורך הצילומים הוא היה בקשר יום יומי עם אמו, שלא אליה את החומרים שצילם כדי שיעין העורכת שלה תבחן אותם. "היינו מדברים כל יום בטלפון. חייתי מספר לה על היום, שומע ממנה על החומרים שראתה, היא היתה מבי' גנון ביקורת שלי. וגם הרגשתי טוב ורציתי שהיא תשמח שהחומרים כאלה יפיע. פעם אחת היא אמרה לי, 'מחר ומחרתיים תהיה לי בעיה לראות החומרים כי אני נוסעת עם אבא לכפר בלום'. אבל אמא שלי בקושי לסלוק היתה יוצאת מחדר העריכה, אז כפר בלום? זה נשמע מוזר אז געתי בה: 'את עורכת, יש לך אחריות, קחי איתך מחשב ותראי שם את החומרים'".

"כמוכן שלא ידעתי שהיא בע' צם נטעה להתחיל כימותרפיה בתל השומר", הוא אומר. "סיפרו לי שבכל פעם אחרי שסיימה שיחה איתי, היא אמרה 'אני חושבת שהוא לא מרגיש כלום'. ואני שואל את עצמי אם היא אמרה את זה כשהגיע משדה התעופה הבי' תה, העורכת והאם הפרטית שלו המתינה לו בסלון. היא היתה במ' טפחת, שיערה כבר נשך, וזו היתה הפעם הראשונה שבה ראה אותה

פרס ע"ש חיים שיף לאמנות פיגורטיבית ריאליסטית

ש"י טאלי חמור 27, תל אביב/חי' 7000-607-03, tamuseum.org.il

הפרס כולל מענק על סך 10,000 דולר, תערוכה במוזיאון תל אביב לאמנות וקטלוג

הליך הגשת המועמדות המועמדות תוגש באנגלית בקובץ PDF בלבד שלא יעלה על 8MB, ויכלול: קורות חיים (עד שני עמודים), לרבות פרטים מלאים ליצירת קשר, וטקסט קצר על תחום העיסוק של המועמד/ת בצירוף 20 דימויים של עבודות בציון: כותרת, טכניקה, מידות ושנה

שם הקובץ להגשת המועמדות (באנגלית): Shift2019_(first name)_(surname).pdf

יש לשלוח את הבקשה לדוא"ל: shiftprize2019@tamuseum.com מועד הגשה אחרון: 1 באפריל, 2019

במסגרת הזכייה, עבודת אמנות שתיבחר על ידי המוזיאון מתוך התערוכה, תינתרם לאוסף המוזיאון

על המועמד/ת לעמוד בלוח זמני ההקמה והפתיחה של התערוכה במהלך 2020 על פי דרישת המוזיאון. אם לא יתקיים תנאי זה, רשאי המוזיאון לבטל את הזכייה

הפרס יוענק בטקס שייערך ב-23 ביוני 2019 התערוכה בליווי קטלוג תתקיים במוזיאון במהלך 2020

מוזיאון תל אביב לאמנות

הולך ברחובות, מקלל את הישראליים בצרפתית ומזכיר אותם על טיפשותם. הייתי אומר לעצמי, יום אחד ישראל תימחק, אבל זה לא נורא, כי זאת מדינה כל כך כינונית שהעולם לא יפסיד הרבה. אבל בסופו של דבר, אדם שמסתובב בפריז וכל כך עסוק כל הזמן בלה עליב את הישראלים, זה כמו בן זעק משהו. הבנתי שהשנאה היקדחת שפיתחתי כלפי ישראל אינה ישועה. יחד עם זאת, לא אני ולא הדמות בסרט נסוגים ממלה אחת רעה אחת שנאמרה על ישראלי. המדינה הזאת הרודנית כיושר את כל המלים האלה. את כולו, פשוט הקשרים שיש לך למקום ולזהות קיימים בכל מיני מישורים, ואחרי שנמרת לקלל את המקום שבו חיית — מה תעשה עכשיו?

את הסיבה לועם הזה ששטף אותו לפיד לא ידע להסביר. "מיר ליון תחושות התערבבו לי בראש והצטרפו לועם ותיקוב נורא. לא היה מאורע מסוים שהצית אותו, או נימוק אחד, רק המון אנרגיה וועם והמון מלים", הוא מציין. "אפשר לומר שזה היה תיעוב לעצם הישראליות. לנפש הישראליה הקולקטיבית, לדיאן איי, ללהיות ישראלי. כלומר לחובה להיות ישראלי בזמן שאי אפשר להיות ישראלי. שאסור וברור שהיה ממד פוסט טראומטי שקשור לצבא, אבל לא בעקבות מאורע ספציפי אלא בגלל עצם קיומו, כמייצג ומעצב של הישראליה, כזיקוק עמוק שלה".

"הצמא להצלחות חפריע לי במיוחד אצל עיתונאי קולנוע. כולם מתעניינים באוסקר — למי אכפת? סרטים לא משמעותיים מתחרים כדי שמישהו יעשה כסף. זה נכון גם לגבי הפרס שקיבלתי"

גיבור הסרט לא לוקח בסופו מטוס אל-על כחורה לישראל, והמסר שלו זה לא שאין כמו בבית, מבחיר לפיד. "אחרת באמת הייתי מועמד לפרס היצירה הציונית", הוא מציין. "מבחינתי זהות של מדינה זה משהו שאתה נחבט בו שוב ושוב ושוב בכל הכוח, מתוך ידיעה שמה שיישבר בסוף זה הראש שלך, ולא המדינה, לא הקיד. בגלל שמה שאתה נחבט בו זה עצמך, זה הופך את הקיד להכי חסין, אבל אין לך אלא לה' משיך להיחבט בו. בכל הסרטים שלי מה שאני עושה זה לדפוק את הראש בקיר שקוראים לו ישראל. אבל זה גם בגלל שככה אני דפק את הראש בעצמי".

תשובות

1. "תפילת נשם", מאת ליון קיפניס ("נשם, נשם, נאנח שדה מחום").
2. "שמן בן חיל" ("איזה שמן בן חיל, אשר איננו נח").

טום מרסייה בסרט "מלים נרדפות"
צילום: Guy Ferrandis / SBS
פילם: צילום השער: מנד גוזני; הלבשה: LEONARDO תלפיות אלגנס; לוקיישן: שווא ווס "אריק בן שמחון"

מתבופף, הוא אומה "נצור קתנסי ליום של רופאים מעולים מכמה מדינות, אבל זה לא עוזר במילימטר. זה היה כמו להתמודד מול צונאמי עם מטרייה". ערה לפיד מזה ביוני 2018, עוד לפני שהעריכה של "מלים נרדפות" הושלמה. לפיד הקדיש לה את הסרט.

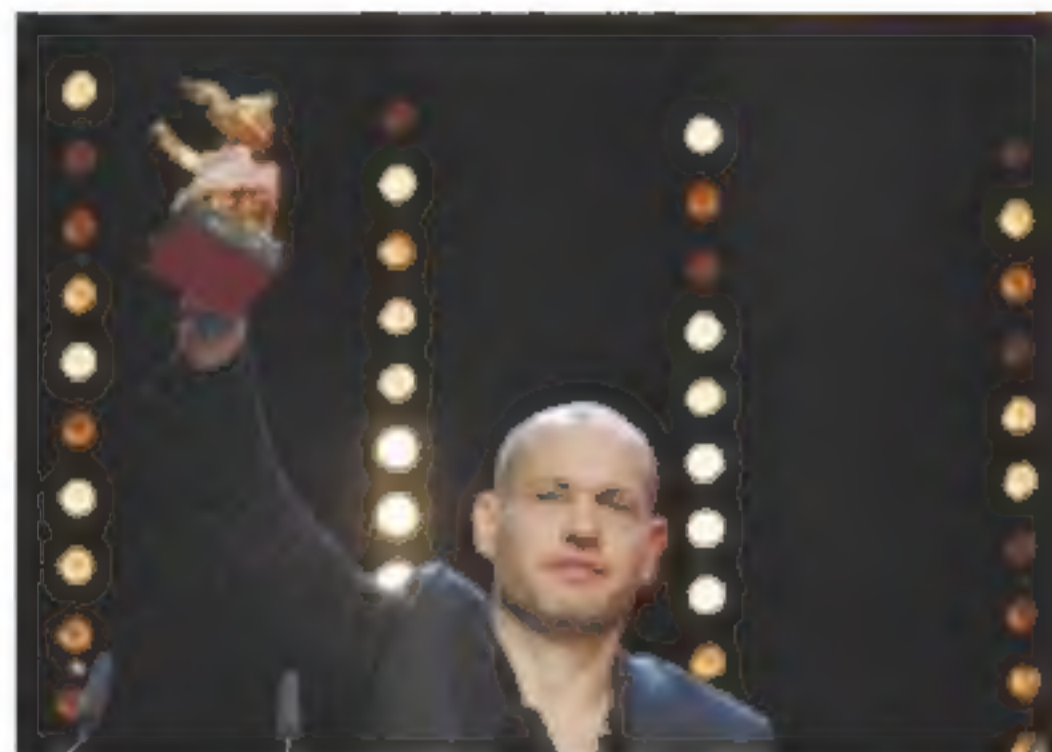
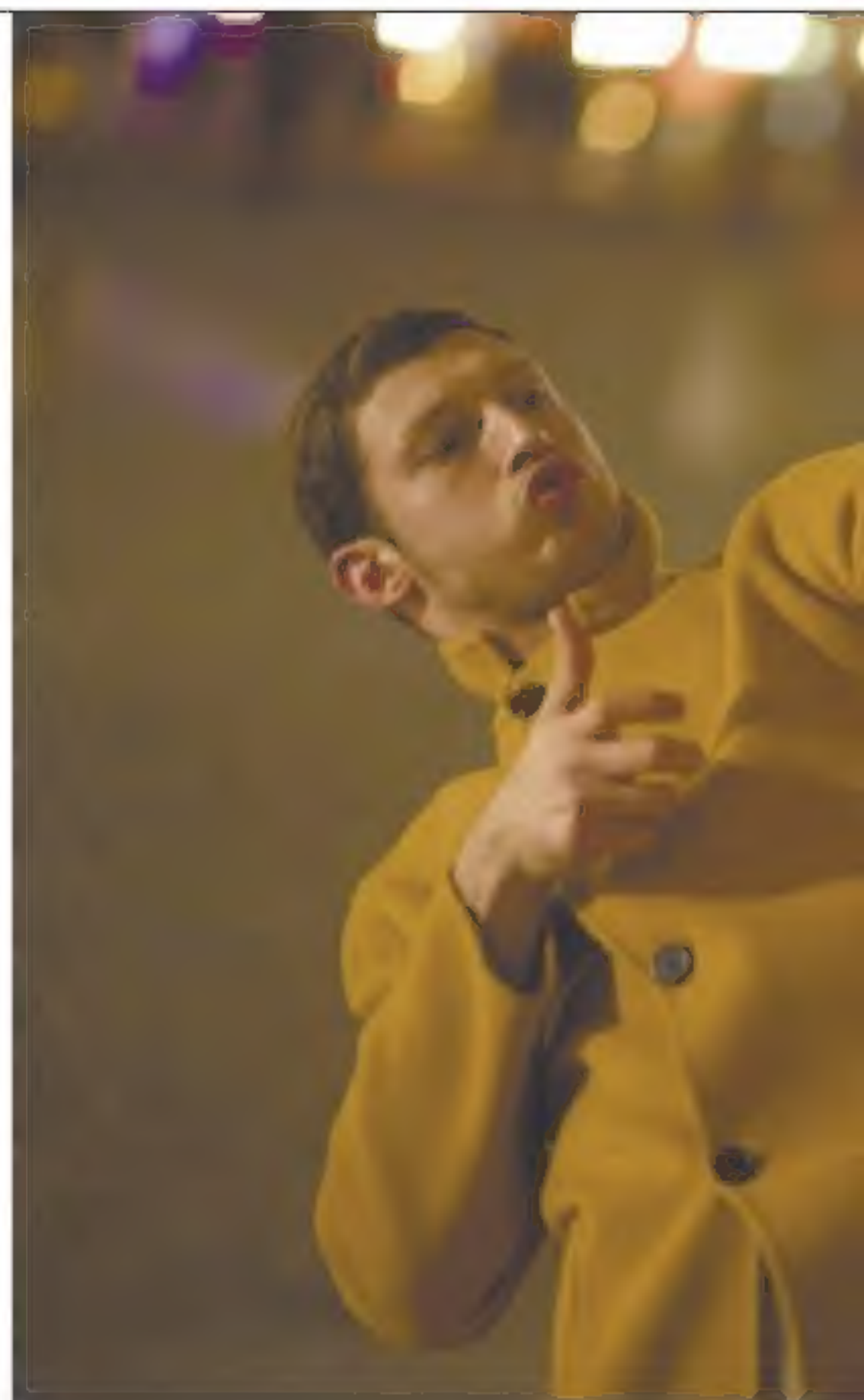
הקיר הזה הוא אני

"מלים נרדפות" מספר על צעיר ישראלי (טום מרסייה, בנו של ספר הצמרת מישל מרסייה) בתחילת שנות ה-20 לחייו, שבעקבות תחרות שת קבס מהמדינה שבה חי הוא מחליט לעזוב אותה, למחוק אותה מחייו, ולהיפטר מן השפה שהיא חלק בלתי נפרד ממנה, העברית. הוא מגיע לפריז, מאבד את כל רכושו, שנגנב ממנו, ורוצא להתחיל את חייו מהתחלה. הוא מתיידד עם שני צעירים צרפתים, לומד צרפתית באוניברסיטה, מקלל ומנאץ את המקום שממנו הגיע, ובכל זאת לאט לאט מגלה שלכרות מתוכך את המקום שבו גדלת זה לא עניין כל כך פשוט, ושכמציאות יש הרבה יותר גוני-ביניים מכפי שתואר לעצמו בתחילת המסע.

יסודות אוטוביוגרפיים ניצבו במרכז "הגננת" של לפיד, שסיפר על ילד בן חמש המחבר שירים, וכך גם במקרה של "מלים נרדפות". גם הסרט הזה מבוסס על פרק מהביוגרפיה הפרטית של הבמאי שלו. לפיד מספר שהפעם היחידה שבה התמודד עם נטיות אוטוביוגרפיות לפני גיוסו לצה"ל, כשירד לו פרופיל החלומותיו להתגייס ליחידה מוכשרת התפוגגו. בשנים שבהן שירת בחיל המודיעין היה הייל מצטיין וכמעט נשאב לקריירה צבאית — אבל לאחר שחרורו הוא הותיר את כל זה מאחוריו והחל לכתוב ב"העיר".

"חייתי בתל אביב. וזהו, נגמר ונשכח", הוא אומר ביחס לשיר "חוצבאי". "זה היה נורמלי מתוך קף העובדה שכולם עושים את זה, ולא צריך להיות גאון גדול כדי להבין שחלק מהמחלה הישראליה זה הניסיון לגרמל את מה שלא נורמלי. זה הרגע שמפלצת מתחילה לצמות, וכשזה נעשה ברמה לאומית זו מפלצת לאומית. שנה חצי אחרי השחרור היה בי צורך אדיר לעזוב את המקום הזה ולא לחזור אליו. לא ידעתי לומר למה, רק ידעתי שאני חייב לע' שות זאת רגע לפני שהדלת נסגרה. זה היה 'הצל את נשמתך'. ואני הכנתי שאם אני רוצה לה' ציל את עצמי מישראל, לקחת מטוס לא יספיק, או התנתקתי מהמקום, מהשפה, מהכל, כפי שמתואר בסרט".

לפיד גר בפריז שנתיים, שם החליט שהוא רוצה לעשות קולנוע, וכמו גיבור סרטו שינן לעצמו מלים בצרפתית בעודו הולך ברחוב, סירב לדבר עברית, חי בדיה קטנטנה עם חור בגג, אכל בצמצום. "הייתי

לפיד עם זכיותו בפסטיבל ברלין, החודש. "אני לא נטע ברזילי" צילום: אריאלי

נמצא שם כל הזמן. ובמובן הזה אני מרגיש שכסרט הזה יש איזו אפלה, איזה רגע, כאב, עצב ואכזבה שגב' נסו אליו מתוקף המצב הנפשי שהתקיים בזמן עריכתו. אני קשור לסרט הזה כי הוא היה האמת של הזמן בו נעשה — של האופוריה שהיתה בזמן הצילומים שלו ושל האסון שליווה את זמן העריכה שלו. אנחנו הרבה פעמים רוצים שהקולנוע יהיה סטירלי, הרמטי, שלא יבטא את העולם. אבל במקרה הזה העולם דפק על הדלת עם פטישים כאלה כבדים, שהיה בלתי אפשרי לסגור אותה".

לפיד ניסה בתחילה לרתום את ההיכרים שאיתו חזר מפריז — היכרים של במאי שגמר צילומים בחו"ל עם מפיץ בינלאומי נחשב — כדי להילחם בסרטן. הוא קרא מאמרים, למד את המחלה, ניצל את קשריו בתחום הקולנוע כדי לדבר עם מומחים בינלאומיים בעלי שם, ובמקביל לכל זה היה מתייצב למשמרות עריכה עם אמו. "פתאום העריכה היתה דבר שני במעלה הקולנוע חשוב אולי כמו החיים, אבל מול המוות גם הוא

כה למרות זאת, למחרת בבוקר הם נכנסו לחדר העריכה והתחילו לעבד. "זה היה מעבר מה'חיי', מהמקום הכי גבוה, אל הגיהנום. הסיפור הזה כל כך אכזרי ודרמטי, שאני מרגיש לפעמים צורך לייכש אותו", אומר לפיד. "אמא שלי באה לעולם כדי לערוך סרטים. זה מה שהיא אהבה, להיות בחדר עריכה ולערוך. אז העובדה שאשה כזאת מבילה את ימיה האחרונים בלערוך סרט של הכן שלה זה כל כך טראגי, שלפעמים אני מרגיש איזה צורך קצת להוציא את הדממה, ולהבהיר שאמא שלי לא חטפה סרטן כדי לאפשר לי לעשות איזה מהלך דרמטי של מעבר מהגן עדן של הצילומים לגיהנום של העריכה. היא חטפה סרטן כי העולם הוא מקום חסר רחמים וכי יש אנשים שמקבלים סרטן ומתים בתוך שב' עה חודשים".

היו כמה וכמה ימים שנפתחו במחלקה האונקולוגית בתל השר מר, המשיכו במשמרת עריכה. "כשבמחלקה האונקולוגית אתה מדבר על סצינות, ובחדר העריכה מדבר על כימו — או הגיהנום

טום מרסייה (משמאל), לואיז שוילוט וקונסטין דולמר ב"מלים נרדפות". יש להחמיא להופעתו של מרסייה
צילום: Guy Ferrandis / SBS Films

כמו אגרוף לפרצוף

מרתק ומבלבל, דידקטי ונועז, בוגר וילדותי בעת ובעונה אחת – "מלים נרדפות", סרטו החדש של נדב לפיד, הוא אנטייתזה קיצונית לסרטי מיינסטרים

אורי קליין

הטיול אחרי צבא נהפך לנוהג דומיננטי בחברה הישראלית. "מלים נרדפות", סרטו של נדב לפיד, שוכה החדש בפרס דוב הזהב בפסטיבל כרלין, מתייחס לכך בהומור מסור, כמעט סאטירי. הסרט מס' פר על יואב (טום מרסייה), צעיר ישראלי שיוצא מהארץ כתום שר רותן הצבאי. היעד שלו שונה מזה של רוב הצעירים הישראלים וכך גם מה שמניע את יציאתו מיש"ר. יואב נוסע לפריז. הטיולים היחידים שהוא עושה הם ברחובות תיה. בניגוד לרוב המטיילים הצעירים אחרי צבא, אין לו כל כוונה לחזור לישראל. הוא שואף לנתק את כל קשריו עמה, כולל עם מש' פחתו, ואת שורשיו ההיסטוריים והתרבותיים עם מולדתו.

ניתוק זה בא לידי ביטוי בסרטו של לפיד באופן החזיתי ביותר בסירובו של יואב לדבר עוד עברית מרגע הגעתו לפריז. הוא יודע צרפתית בסיסית, אך מיד בהגיעו

לפריז רוכש תוארוס כדי ללמוד את כל המלים הנרדפות בשפה הצרפתית. במרחב האלגורי שבו פועל הסרט, סירובו של יואב לדבר עברית, אלא אם כן הוא נאלץ לפלוט קללות בעברית, הוא אולי הרכיב הרדיקלי ביותר תחזית השפה העברית מוצגת כאחד מהשיגיה המפוארים של הצינונות. שאיפתו של יואב להעלים אותה מחייו נדמית כניסיון להציג את העברית מתקומה תחזית להעלמה מיתה ודרך מוות זה, שנכזה בסרט גם באופנים גרטיים נוספים, להפוך על פיה הדובר עברית את תולדות הצינונות.

מחולדת גללות

מהפך זה בא גם לידי ביטוי בחיזונו של "מלים נרדפות" סרט על יציאה ממולדת לגלות. מה מניע את יחסו של יואב למולדתו, את רצונו להינתק ממנה, לגלות ממנה ולסרב לדבר את שפתה? "מלים נרדפות" הוא לא מסוג הסרטים שבהם שואלים שאלות כאלה. הוא נמצע ככוונה מלספק

מניעים – אנטייתזה קיצונית לסרטי מיינסטרים. זה איננו סרט של "מדוע?" אלא "מה אם כן?", ועובדה זו מאפינת את הסרט כולו. מהסי' פור הפרטי המוצג בו ועד למהות האלגורית שעוטפת אותו. זהו גם לא מסוג הסרטים שבהם נשאל שאלות בנוגע לקשרים הנוצרים בין האירועים המתוארים בסרט ומידת אמיתותם. זה גם לא מסוג הסרטים שבהם גליל שהדמויות שסובבות את הגיבור אינן מפותחות דיין. עם זאת, עובדה זו מניבה את אחת הסצינות החלשות בסרט, זו שמתארת פגישה קצרה כרחוב בין יואב לאביז (יהודה אלמגור), שעקב אחריו עד פריז. מאחר שהחזית המשפחתית של יואב אינה מפותחת בסרט כלל סצינה זו נדמית תלושה ואפילו כפריה.

זהו סרט פרוץ ומתפרץ, שהוא בראש וראשונה מעין מתקפה עלינו, קולנוע כאגרוף שנשלח לפרוצונו; מתקפה שגם גיבור הסרט אינו חסין ממנה. מתקפה זו ניכרת גם בסגנונו של הסרט, כתנועות המצלמה האגרסיביות שלו ובעריכה התזזיתית שלו.

הסרט מוקדש לערה לפיד, אמו של הבמאי, שערכה את כל סרטיו, כולל הנוכחי, ומתה מסרטן בינוי האחרון. ערה היתה גם אחת מחב' רותיי הקרובות והאהובות, יחד עם בעלה, הסופר חיים לפיד, שהיה

שותף לכתיבת התסריט של "מלים נרדפות". כאשר חדרים לסרט רגעים של עדנה רופא, בעזרתו של הצלם שי גולדמן, שצילם את כל סרטיו, ואלה לפעמים מתלווים לסצינות התקפניות ביותר, זה כמעט מערער אותנו.

נשאו המרכזי של הסרט הוא הזהות. זהות פרטית, לאומית, גברית ומינית. ללפיד יש עניין מיוחד בגוף הגברי. עניין זה בא לידי ביטוי כבר בסרטו הקצר "החברה של אמיל" מ-2006. חשיפתו החזיתית של הגוף הגברי, דווקא בגלל תעוותה, חושפת את שכריותו של גוף זה. כך זה גם בנקודת המוצא של עלילת סרטו החדש של לפיד. יואב מגיע לדירה גדולה וקרה באזור יוקרתי בפריז, שהוא שכר ללילה אחד, ותוך כדי שהוא מתקלח גורם כלשהו, שאיננו רואים, אך רק שומעים, חודר לדירה, גונב את כל חפציו, בנדיז וכספו של יואב ומותיר אותו בעד' רומן בדירה הקרה. יואב העירום נכנס לאמבטיה כדי להת' חם, בטוח שהוא ימות מקור' חג שכנים צעירים מצילים אותו. אלה הם אמיל (קונסטין דולמר), שרצה להיות סופר, וקורלין (לואיז שוילוט), נגנית אבוב. השניים נושאים את יואב חסר ההכרה

נושאו המרכזי של הסרט הוא הזהות. זהות פרטית, לאומית, גברית ומינית. ללפיד יש עניין בגוף הגברי שבא לידי ביטוי כבר בסרטו הקצר "החברה של אמיל" מ-2006

לדירתם בסצינה המזכירה את ה"פייסה" (אותה סצינה שתועדה בציורים רבים שבהם מריה עוטפת בידיה את בנה המת), מחממים את גופו עד שהוא מתעורר. הוא נולד מחוש, מה שתואם כמובן באופן סימבולי את המהלך הביוגרפי שהוא מנסה לעשות בסרט.

אמיל וקורלין נהפכים לדמויות המרכזיות בחייו החדשים של יואב. בניגוד לצעירים ולצעירות שיוצאים לטיול אחרי צבא, ושם, בניכח יוצרים קהילות ישראליות, לרוב בחסות מוסדות חרדיים, יואב נמצע מכל מגע עם ישראלים נוס' פים. כאשר הוא הולך לקונסוליה הישראלית בפריז כדי לחפש

עבודה כמאבטח, המראיינים מדב' רים אליו בעברית והוא עונה בצ' רפתית. באחת הסצינות המרכזיות אמיל, שזהותו המינית עמומה, חוקר את יואב מדוע הוא שונא את

"מלים נרדפות". ביטוי: נדב לפיד; תסריט: נדב לפיד, חיים לפיד; צילום: שי גולדמן; עריכה: ערה לפיד; שחקנים: טום מרסייה, קונסטין דולמר, לואיז שוילוט, יהודה אלמגור

agnonhouse.org.il
02-6716498

בית הסופר, קפולן 6, חל אביב

עם

בלהה בן אליהו

יום שני כ"ג באדר א' < 4.3.2019 < 19.00

הכניסה חופשית

ביח עגנון מחארה
בבית הסופר בחל אביב

"שבועת אמונים"

סיפורו הקסום והמיוחד של ש"י עגנון

B.DANCE Company להקת
Taiwan - טאיוואן

30
שנים
למדינת ישראל

פרחים צפים

Floating
Flowers

8 רקדנים

מרכז סוזן דלל

אפריל 14-15 April

03-5105656 www.sdc.org.il

גבריות בעידן הקונסילר

תחת השם המאובק "תנאי שטח" משודרת בכאן 11 פרודיה מענגת על מסעות טלוויזיוניים של גברים. נותר לחכות לגרסה המקומית

אריאנה מלמד

לתיאוף — תופי ענק שחורשים כושר עילאי, משמעת פסיכית וציות מופתי כדי לייצר מקצבים קבוצתיים מהפנטיים, הם אמורים להיכשל, ואכן עושים זאת — אבל כחן כלתי מצוי ותוך כדי נסיון אמיתי לנצח בתחרות. כי מה שווה כל הטסטוסטרון הזה, אם אי אפשר לבזוק "של מי יותר גדול?" המסקנה הנחרצת היא, שלוחי מי מסאי בקניה וגאוצ'וס בארגנטינה, בני שבט הטנגנואה בפיליפינים, צוללנים מזדהמים ומטפסי צוקים פלאיים — לעולם יעשו זאת טוב יותר לבטטת הכרסה כמו לשרירי האינסטגרם, סיכויים זהים להיכשל במה שעבור המקומיים הוא רק החיים עצמם. אבל המסקנה צפויה ועם זאת מענגת מספיק כדי לצפות בכל הפרקים אינה העניין שלשמו התכנסנו. מתחת לשטונותיקות רוכצת חרדה עמוקה מפני אובדן האטריבוטים הנושנים והברורים

תחת השם העברי המאובק "תנאי שטח", Tribal Bootcamp של ביי-ביי 2 מציעה לצופים ממתק מענג ומצחיק להפליא. הכירו את ג'ואל דומט וניש קומאר, שני סטי נאפטיסטים מצליחים כבריטניה. הראשון מתמחה בבדיחות "חמות" חברתי-מכירים את זה שאנשים ברכבת התחתית וכו', השני נושך ובוטט בפוליטיקאים מן הימין ולועג לגזענות ולאשליית הרב-תרבותיות כבריטניה ועושה קופה מצוינת מזהותו ההינדית. הם חברים, במציאות כמו בריאליטי, וכאן להקו כדון קישוט (דומט) חובב הכושר, מטרוסקואל שלא ייתפס כלי קונסילר בפארץ, וסנשו (קומאר) בטטת הכושר העגלגל, תמיד בטרנינג דהו, חובב הומור סקטולוגי, תמיד מוכן לשחר נפיה או להקיא בנוכחות המצלמה, או לדווח שעשה במכנסיים. השניים "בתנים" את מיתוס הכושר ויוצאים למקומות נידחים

ערבות אינסופיות של לוכן ארקטי, משאית ענקית שר קעת לתוך מישור קרח שמי תבקע פתאום ועוטף אותה במים קפואים. סצינת הפתיחה הזו של "מובילים על הקרח" בערוץ ההיסטוריה ב-2007 בישרה על עידן חדש של עיסוק בגבריות בטלי ווידה האנגלו-אמריקאית (והאוסטרלית, והקנדית), ובעקבות ההצלחה שרשמה קבוצת נהגי משאיות מסוקטים, מווקנים וע' טויים חולצות פלפל משוכצות — העונה הזו הגיבה את שיאי הרייטינג של הערוץ עד לאותה עת — פתאום הם מילאו את המסכים. "אנשי ביצות" קשוחים מלואיזיאנה, ציידים-דייגים מחפשים מפלצות ברחבי תבל, רתכים מכוננים להביוורים לעבר גאנק מתכתי כלשהו, מחפשי זהב באלסקה: עשרות סדרות ריאליטי

ניש קומאר (מימין) וג'ואל דומט. בטטת כושר ודון קישוט צילמו: Rumpus Media Ltd / Mus Mustafa

של הגבריות, כלי שיהיו למאבדים חלופות זהות טובות די הצורה מספקות ומנחמות ומעצימות. כתולדות החומור הבריטי על המסכים הטיפול בגבריות יצר דמויות רבות של "זכר ביתא" לא יוצלח — נלעגים ביזמורחיהם ונ' עבכים בעליל. דומט וקומאר מפצלים ביניהם את התפקיד הזה: קומאר הוא זה שהולך לאיבוד דרך כל מרפסת, דומט מנסה להאמין שאורח חייו והתמכרותו לכושר יצילו אותו מן החרדה לגבריותו. שניהם טועים, כמובן — ועל הדרך מספקים סדרה מצוינת.

קעת משדרים בכאן 11 את העונה השנייה ואם מישוה מיצ' רני התוכן המקומיים צופה בה הנה בקשה: קנו ותרגמו את הפרמט לישראל, ותשלחו את שחר חסון, למשל, לשבוע של התמורדות עם חייו של גשש בדואי, או פועל חקלאי תאילנדי, או לוכד נחשים. יהיה קורע ומעורר מחשבה על גבריות מקומית בעידן הקונסילר.

בעולם כדי לבזוק האם יוכלו, כגברים מערביים סטראוטיפיים למדי, לעמוד במבחני הסיבולת של שוכני שבטים אקוויטיים, שהם הגברים ה"אמיתיים" כסיפור בשני הפרקים ששודרו שלשום, נימו דומט וקומאר לתפקיד כסבלים פרואנים בטרק באנדים. ברור שנכשלו ובענק: התנשפו ארוכות בגבהים בעוד הקרלום המקומי מחייך בלי שיניים, לא ידעו להוכיל את הלאמה הצייתנית או להקים אוהל או להפסיק לקטף.

גם במסע לאי סאדו ביפן, שם גברים-גברים כלואים בבית ספר

גברים-בטבע התנחלו מאז כערוצי הנישה ובשירותי הסטרימינג. ככולן נכחה בשורה חתרנית נגד הגבר החדש-שוכן המשרדים הרגיש והאופנתי, קלישאת מכוני הכושר האיש שמעולם לא חווה אסונות טבע, הרפתקאות מסמרות שיער או חברות אמיתית של גברים-גברים לפני ואחרי כיכוי צופי למדורה בחשכת יער. אחרי עשור רותה, אפשר היה פתאום לשעזן כל עיסוק טלוויזיוני שגור בסמלי הגבריות הסטראוטיפיים האלה: קחו, למשל, את "התייר האפלי" (נטפליקס): ראיתם מיליון מסעות בעולם, מ"מסע ער למי" ועד "טיול אחרי צבא"? מצרין, הגיע תורו של דיוויד פאראר, עיתונאי בריטי קשות, לנסוע לא-תרים של אכזריות היסטורית, סכנות מוחשיות (כמגבלות הריאליטי) וארוחות ערב עם שר מרי הראש של פבלו אסקובה. והגיעה העת גם לפרודיה, והיא חכמה, מענגת וחכמה בשידורי הצהריים המנומנמים של כאן 11.

סביבה

תצוגת אופנה של שאנל
בגני ארמון ורסאי. השתאות
וסרקוזם צילום: דאן ברינק/אירפי

לגרפלד צילום: באדיבוח שאנל

אם לא די בארמונות
צרפת ואיטליה כדי
לתייק את טעמו
האדריכלי של לגרפלד,
הרי שזאחה חדיד, בת
דמותו האדריכלית,
משלימה את התמונה

ארמון הציוויליזציה האיטלקית. התפעלות בלתי רצונית צילום: Marco Cristofori / Robert Hardin

הפלירט הלא קדוש בין אופנה לפאשיזם

ארמון ורסאי היה המקום המועדף עליו
לתצוגות אופנה, ארמון הציוויליזציה
האיטלקית שימש כמשכנו של בית
האופנה בניהולו האמנותי. לקרל
לגרפלד היתה פינה חמה לאדריכלות
גרנדיוזית, אם לא למעלה מכך

אסתר זנדברג

תצוגת האופנה של בית
שאנל בניצוחו של קרל
לגרפלד התקיימו תמיד
כאתרים וזהרים. אף לא אחד מהם
היה יכול להתחרות בלוקיישן שב-
חר לתצוגת קולקציית בגדי הנופש
לאביב 2012 שהתקיימה בגני אר-
מון ורסאי – משכנם ההיסטורי
של מלכי צרפת ופילגשיהם,
האייקון הבלתי מעורער מאז של
קיסר העולה על גדותיו. התצוגה
כפי שתועדה, עברה בין ערוגות גן
מסוגננות על רקע מורקות מרק-
דוט, והיתה גדולה מהחיים.

הקולקציה היתה מפונפנת לא
פחות מהארמון עצמו ויושבי
המלכותיים בזמנם. טורי האופנה
בתקשורת השתאו אבל לא חסכו
סרקוזם. "הסלסולים והקישושים
הצעקניים לא היו מביישים את
מארי אנטואנט", כתבה מבקרת

האופנה של "ניו יורק טיימס" או,
סוזי מנקס. רשימתה הוכתרה
במשפט "או תאכלו עוגות". הער-
גות בתצוגה הוגשו ב"טריאנון
הקטן", ארמונה של מארי אני-
טואנט. לגרפלד, שמת בשבוע
שעבר, העריץ כדבריו כל פינה
בוורסאי, שאותו גם תיעד בתצלור
מי שחורלכן חושניים. תערוכת
התצלומים הוצגה בארמון שהלם
ללא ספק את הליכותיו וטעמו של
"קיסר האופנה האחרון".

חוט בלתי נסתר

ללגרפלד היתה פינה חמה
לאדריכלות גרנדיוזית, אם לא
למעלה מכך. ורסאי לא היתה
העדפתו האדריכלית היחידה.
מתחרה בו כתף אל כתף ארמון
הציוויליזציה האיטלקית ברובע
EUR ברומא, משכנו של בית
האופנה האיטלקי פנדי, שבו כיהן
לגרפלד עד מותו כמנהל אמנותי.

הביתן הגייד של שאנל שתיכננה זאחה חדיד צילום: קים צ'נג/אירפי

ארמון הציוויליזציה הוא המב-
נה הבלט ב-EUR, "יריד המזרח"
האיטלקי מדרום למרכז רומא,
שהיה אמור לארח את התערוכה
העולמית ב-1942. עקב מלחמת
העולם השנייה התערוכה לא הת-
קיימה. אחריה המתחם היה מיועד
להרסה. אלא שהאדריכלות
הפאשיסטית היתה חזקה יותר.

EUR – ראשי תיבות של
Esposizione Universale Roma
– לא רק שנותרה על תלה אלא
נכנתה מאז וגם כיום בקצב מואץ.
המבנים המקוריים הושלמו והם
עומדים על תלם נוראית, לצד
מבנים חדשים, לא פחות גר-
נדיוזיים. בבית ארמון הציוויליזציה
הסתיימה עוד בשנות ה-40 אבל
הוא ננטש והוחנח במשך שנים, עד
שחברת פנדי זיהתה את הפוטנ-
ציאל השערורייתי-פרסומי הטמון
בו ושיכנה בו את משרדה.

המבנה שופץ באיכות עילאית
– החל בחיפויי הטרורטין, דרך
טורי הקשתות המהפנטים וכלה
בפסלי השיש הקולוסאליים.
משרדי החברה ממקמים בקומות
העליונות של המבנה וקומת המ-
סד משמשת כגלריה לאמנות

נאמן לשאיפתו האימפריאלית של
הרציה לכונן באיטליה את "רומי
החדשה". ורסאי הוא שיאה של
אדריכלות הבארוק-דוקו והדק-
דנס התרבותי והחברתי שהוביל
למהפכה הצרפתית. ארמון
הציוויליזציה, מבנה מודרניסטי עם
מגע ביאקלאסי, הוא משיאה
וסמליה של האדריכלות הפאשי-
סטית במלוא אימתנותה המרהיבה.
שני הארמונות עדיין סוחטים
התפעלות בלתי רצונית, מהולה
ברגשות אשם.

פתוחה לציבור

כניסת פנדי לארמון ב-2015
עוררה התפעמות אבל גם לא מעט
ביקורת על הפלירט חלא קדוש בין
אופנה לפאשיזם. מבקר האדריכ-
לות הבריטי אוון התרלי כתב כי
"ארכיטקטורה פאשיסטית, אופנה,
פנדי, הם שרשרת של היסטוריה
נטולת מוסר". הביקורת לא הפרי-
עה לחברה להשיק את משכנה
החדש באירוע אורקולי מהסר-
טים, שכמרכוז אותיות אור מתוך
נאום של מוסוליני החרוט גם על
החיותות ובתערוכה מרתיעה של
פרזות בעיצובו של לגרפלד.

לא יותר ממבון

אם לא די בארמונות צרפת
ואיטליה כדי לתייק את טעמו
האדריכלי של לגרפלד, הרי שזאחה
חדיד, בת דמותו האדריכלית,
משלימה את התמונה. מי אם לא
היא. מפגש הענקים בין השניים
היה כתוב כנראה בכוכבים עוד
לפני שהתממש בפועל לפני כע-
שור הוא הגיע עם רעיון להקים
ביתן גייד לתצוגות של שאנל. היא
תירגמה את הקונספט למבנה
"פוטוריסטי וורסאי". הוא הכריז
שחדיד היא "קוקו שאנל של האד-
ריכלות" ושרשונותה לרעיית היא
"יותר ממושלמת". היא עשתה וי
על עוד מותג. הביתן, ששמו
Chanel Mobil Art Pavilion,
עשוי ממאות חלקי פיברגלס לכן
וגיתן להרכבה בתוך שבוע בלבד.
מאז הוקם ב-2008, נד בין הונג
קונג לבין טוקיו וגניורזוק עד
שב-2011 נחת למרגלות בניין מכון
העולם הערבי בפריז. ביקור בביתן
או הנחיל אכזבה. הפוטוריום התי-
גלה כעתידינות לשעבר והחלל
הוורס היה לא יותר מאשר מבון
שלאורכו הוצגו דגמי פרויקטים
מבהילים של חדיד. רבים מהם נבנו
למרבח הצעה.

הביתן עצמו לא המשיך בנדחיו
אלא פורק וחלקיו מאופסנים במ-
חסני המכון הערבי. לא הכל וורס.

איתי שטרן

הגיע הזמן שהטלוויזיה תעניש פוליטיקאים המשקרים בראיון

שקרים שהשמיעו במצח נחושה גלנט, רגב ובן גביר נותרו ללא מענה גם מול עיתונאים מיומנים כאילה חסון. עיתונאי המסך צריכים לאמץ סטנדרטים גבוהים יותר – מבדיקת עובדות מיידית ועד הרחקה זמנית משידור של פוליטיקאי ששיקר

מימין: יואב גלנט, מירי רגב ואיתמר בן גביר. שולפים את דפי המסרים המוכנים בלי לקבל על הראש צילומים: אילן אסייג וליאור מזרחי

עונת הבחירות בשיאה, הפוליטיקאים נוהרים לאולפני האקטואליה ובכיסם קטלוג עמוס אחיות עיניים, רטוריקה ריקה ושלל תמריצים מילוליים. ושקרים. לא מעט שקרים. קחו למשל את תצוגת התכלית של יואב גלנט, חבר ליכוד טרי, שהגיע לאולפן "המטה" ברשת 13 של אילה חסון בשבת האחרונה והתבקש להגיב על השפל שאליו הגיע הכוס שלו, בנימין נתניהו, כשקיבל על עצמו את תפקיד שושבין חתונת השנאה בין "הבית היהודי" לעוצמה לישראל. גלנט שלף את דף המסרים. בלי למצמץ אמר כי בדומה למעשה נתניהו, גם יו"ר מפלגת העבודה חתם בעבר על הסכם עודפים עם מפלגת "הרשימה המשותפת". זהו שקר גמור. העבודה לא חתמה על הסכם כזה מעולם. חסון לא תיקנה את גלנט, אך המשיכה להקשות עליו בנוגע לבעיה המוסרית של הכנסת כהניסטים לכנסת. בתגובה לראיון, נטען ברשתות החברתיות כי חסון פעלה בחוסר מקצועיות כאשר לא עימתה את גלנט בשידור עם השקרים שהפיץ. נחזור לטענה זו בהמשך.

למחרת התראיינה שרת התרבות והספורט, מירי רגב, אצל עודד בן עמי בקשת 12. גם הפעם נשלף דף המסרים של הליכוד, ורגב הגדילה לעשות באומרה כי בן גוריון ודאי התחפף בקברו לנוכח הסכם העודפים שחתמה העבודה עם הרשימה המשותפת. גם הפעם, נמנע בן עמי מלתקן את רגב.

באותו יום אירח אורן ויינגנבלד, מגיש "מהדורה ראשונה" בקשת 12, את איתמר בן גביר, לאחר שהרב ליכטנשטיין, נציג הציונות הדתית המתונה, הביע שאט נפש מהאלימות של "עוצמה יהודית". כתגובה תקף בן גביר את הציונות הדתית האליטיסטית והגזענית כדבריו (שענה שיש בה הרבה מן האמת) והבהיר כי הוא מעולם לא פעל באלימות, תוך תזכורת לכך שאשתו היא מורה באולפנות. כאן, היה מתבקש שווינגנבלד יזכיר לצופים כי בן גביר תורשע בשורה של עבירות

רגב, גלנט ובן גביר שיקרו במצח נחושה בשידור חי. תחת עומס האייטמים בעונת הבחירות הקדחתנית הם הגניבו בדיות לאולפן – ולא שילמו מחיר

פליליות, בהן הסתה לגזענות ותמיכה בארגון טרור. לא כך קרה בפועל. השיחה המשיכה להתגלגל כאילו כלום. בן גביר קיבל חותמת כשרות בשידור חי. צופים תמימים או כאלה שניחנו בויכוח קצר, הבינו כי לבן גביר אין עבר אלים. עיתונאים ומגישי תוכניות אקטואליה מקבלים לידיהם תחקיר כתוב לפני שהם מתיישבים על כיסא המנחה ומקריאים מהטלפרומפטר. הם יודעים אילו שאלות יופנו לכל מראיין ואמורים להיות מוכנים, ברמת בקיאות סבירה, לאפשרות שההמראיינים שלהם יפעילו עליהם מניפולציות.

אין זה מקרה שרגב, גלנט ובן גביר שיקרו במצח נחושה בשידור חי. הם הגיחו שתחת עומס האייטמים בעונת הבחירות הקדחתנית, הם יצליחו לחמוק מן הבדיות שיטילו באולפן. בשלושת המקרים הללו הם גם צלחו את קו האש, מכלי לשלם על כך מחיר.

עיתונאים, מקצועיים ככל שיהיו (ואיילה חסון היא ללא ספק עיתונאית מוערכת) הם רק בני אדם. אין להם שדה ידע אינסופי וגם טווח הויכוח שלהם מוגבל, מטבע הדברים. לעיתים קל לשטות בהם ולעיתים קשה הרבה יותר. הטלוויזיה, המדיום הפופולרי בישראל לצריכת חדשות, היא בהכרח גם שטחית. אווירת הפינג פונג הקדחתנית והמעבר הזורין בין האייטמים מאפשרים זליגה של שיח שקרי אל הצופה, מכלי שאיש ישלם את המחיר.

כעת הגיע הזמן לשנות את פני הדברים, לפני שאיתמר בן גביר יירש את דמות האדם הנורמטיבי. מי שחייבים לשלם את המחיר על נטיעת בדיות בתודעת הציבור הם לא העיתונאים כי

אם הפוליטיקאים שמפיצים אותן. בכדי להתמודד עם המציאות הזו, ניתן לפעול במספר דרכים. ראשית, היה ופוליטיקאי הפיץ שקר בשידור מכלי שתיקנו אותו – יופעלו נגדו סנקציות ברורות: תקופת צינון שבה הוא לא יוזמן לתוכנית או לחלופין עימות ישיר באירוח הבא על השקר שהפיץ. בתקופת בחירות, וגם מחוץ לה, זהו עונש כבד למדי שיגרורם לפוליטיקאים במצח נחושה. יש לזכור: משקרים במצח נחושה. יש לזכור: הפוליטיקאים זקוקים לתוכניות האקטואליה לפחות כמו שתוכניות האקטואליה זקוקות לפוליטיקאים. אפשרות שנייה שעומדת בפני המערכות של תוכניות אקטואליה היא להצמיד לכל שידור "כודקי עובדות" שירענו את דעת הצופים תוך כדי צפייה, במקרה שפוליטיקאי כזה או אחר משקר בשידור. בעיתונות הכתובה נערכו זה מכבר לתרחישים כאלו וחשיפות של שקרי פוליטיקאים (כמו טענת נתניהו על עלות החקירות שלו) מבצבים כל הזמן. הגיע השעה שגם עיתונאי המסך יאמץ סטנדרטים גבוהים יותר בכל הנוגע לכידור עובדות פשוטות. אחרי הכל, חיפוש קל בגוגל או ויקיפדיה יכולים לפתור לרוב לא מעט ספקות.

אמונו של הציבור הישראלי בתקשורת נמצא בשחיקה גוברת. לא פעם טוענים חוקרי תקשורת כי הדבר נובע מהסתה שמפעיל ראש הממשלה נגד "התקשורת", לצד התעצמותן של הרשתות החברתיות, שמייצרות "חדשות מהשטח" ומיייתרות את מהדורות החדשות ונספחיהן. לכן, כשפוליטיקאים משקרים בשידור חי הם יורדים בגוף מחורר כבר ששמו התקשורת הישראלית. הגיע הזמן שעיתונאים יחזירו לעצמם את היכולת להדהד את האמת – פעמים רבות היא לא סובייקטיבית – גם אם היא תעליב פוליטיקאי כזה או אחר. זה ייטיב עם הצופים והמאזינים ובוודאי ייטיב עמה ועם מקומה בסדר היום הציבורי.

★★★★★

מזמן לא נהניתי כל כך מסרט. מרהיב, מרגש ומשעשע נחמץ מדי. אתר הכמה

★★★★★

יצירה ענקית, מרגשת, עוצמתית, יוצאת מן הכלל אלכסנדר גבאי

פייזר ניניו

שארלוט גינסבורג

הבטחה עם שחר

על פי יצירת המופת של רומן גארי

סרטו של אריק ברבייה

LA PROMESSE DE L'AUBE

★★★★★

מרחק, שנון, אלגנטי ומרגש מיכאל טרנרמן אתר סרטים

★★★★★

מרגש, עדין ומלא הומור Quest France

★★★★★

עוצר נשימה La Croix

עכשיו בבתי הקולנוע

סינמטק חל אביב / תיאטרון ירושלים / סינמה קפה עממי חיפה
 כוכב רשת השרון / חן רחובות / סינמה סיטי גלילות
 סינמה סיטי ראשון לציון / סינמה סיטי ירושלים / ים מלאנט אילון
 ים מלאנט חיפה / ים מלאנט ראשון לציון / ים מלאנט באר שבע
 ים מלאנט ירושלים / ים מלאנט זכרון שקב / הוט סינמה גראנד חיפה
 הוט סינמה קרית / הוט סינמה מודיעין / הוט סינמה כפר סבא
 הוט סינמה פתח תקווה / הוט סינמה רחובות / לב רעננה
 לב אבן יהודה / לב שהם / לב דניאל הרצליה / מובילנד כרמיאל
 סינמטק הרצליה / סינמטק ראש פינה / סינמטק שדרות
 טיקוטיין חיפה / סינמה פעלות-תרשיחא / קולנוע אופקים

חפשו אותנו: קולנוע צרפתי

תערוכות

איתמר זהר

28.02

אירועים
ומולצים

"ההליכה לאיבוד". היום ב-19:00
במרכז לאמנות דיגיטלית בחולון

פיי שפירו, מתוך עבודת וידאו, 2018
צילום: ציון אברהם חזן

במרכז לאמנות דיגיטלית בחולון (האמוראים 4) יתקיים היום מ-19:00 הערב "ההליכה לאיבוד" שיאפשר לשוטט בין יצירות סאונד-ארט. בכל חלל יש יצירה שונה המזמינה את היצירה להיכנס פנימה, כצופה או כמשתתף. האירוע יסכם תהליך בן כמה חודשים שבו פיתחו סטודנטים וסטודנטיות עבודות במקביל לעבודת האוצרות של התערוכה. בין שאר מוצגות יצירות של בר אלטרס, רוונה צונה, אבנר כהן, פיי שפירו, מטור שפירא וחגית אונמני רובינשטיין. ניהול אמנותי: דפנה קרן. הערב, בשיתוף המדיטק ובית הספר מוסררה, יסתיים במופע של מקהלת גיא בן היגום. הכניסה חופשית. ואילו במחיצת בית אורי ורמי נחשתן בקיבוץ אשדות יעקב מאחד יתקיים בשבת ב-12:00 שיח גלריה עם האמנים יהודית לוי ונמרם סטולד שתערוכותיהם מוצגות במקום.

דפנה שרתיאל, "מפת החלוקה", 2019

דינה ברמן, ללא כותרת, 2015

ממשיכות
בתל אביב

גידעון גבטמן, "מברשות" (בת שבע וגידעון גבטמן), 1974 צילום: אלי פחנר

גלריה שלוש
מזא"ה 7
"סימני חיים"
תערוכה של גידעון גבטמן
2.3-19.1

התערוכה "סימני חיים" מוצגת בגלריה שלוש לציון עשר שנים למוותו של האמן גידעון גבטמן. אוצרת: נירה יצחקי.

מקום לאמנות
שביל המרץ 6
"9 X קיר אחן"
תערוכה קבוצתית
9.3-14.2

בתערוכה הקבוצתית "9 X קיר אחן" מוצגים תשעה קירות אמן ובהם עבודות של איה חוכרס, דפנה שרתיאל, גליה ומיר ועוד.

חדשות
ומולצים

בית בנימיני
העמל 17, תל אביב
"דג קטן זה לא
דג גדול אבל קטן"
תערוכה קבוצתית
27.4-28.2

שתי תערוכות קבוצתיות ייפתחו בבית בנימיני בגלריה המרכזית תוצג "דג קטן זה לא דג גדול אבל קטן" ובה יצירות שנעשו ללא התערבות חיצונית. בגלריה הקטנה תוצג "קערה, אחת וכמה" שיוצרי התבקשו לעצב קערה באופן שיתייחס לנוכחותה ביחיד וכריכים.

שולי בר נבון, ללא כותרת, 2019 צילום: עודד קיר

גלריה יאר
אבן נבירול 6
"עבודות חדשות"
תערוכה של שולי בר נבון
5.4-28.2

בתערוכה "עבודות חדשות" של שולי בר נבון יוצגו קולאזים מתוך גוף העבודות הקיים, הממשיכים את עיסוקה בטראגי ובגרוטסקי וכמצגים מתיאטרון החיים.

ממשיכות ברחבי הארץ

פתיה אידודו, "ענייני פנים", 2015
צילום: Ege Kanar

המוזיאון לתרבות האסלאם ועמי המזרח
העצמאות 60, באר שבע
"שורשים וצמיחה"
תערוכה של אמנות מטורקיה
20.2-ינואר 2020

התערוכה "שורשים וצמיחה" מציגה מבט ביקורתי ונוסטלגי על אנטוליה באמצעות עבודות של אמנים צעירים מטורקיה.

דבורה כהן, ללא כותרת, 2018
צילום: באדיבות בית האמנים

בית האמנים
שמואל הנגיד 12, ירושלים
"אני, לודרית"
תערוכה של דבורה כהן
9.3-22.12

התערוכה של דבורה כהן כוללת עבודות ציור ווידאו ופיסול המתארות בין השאר מרחב ביתי: חדר, ריהוט, צמחייה ועוד.

חמישי

גלריה צדיק. יפו (שמעון הצדיק
"כריה של קול כחז", תערוכה
כת פיסול, ציור ומיצב של לילי
פורן וחגי ארגוב תיפתח בערב.
אוצרת: חנה קומן.

מריק לכנר, ללא כותרת,
2018. בגלריה גבעון בת"א

at fifteen. תל אביב (דיונונגו
209). נועה גלור, עפרה לפיד
ונועה שוורץ-לב הר יציגו בתערוכה
רוכה "הלכשת קיר". הן יבחנו
את היחס שלהן לקיר ולדרך
העימות עמו.

גלריה גבעון. תל אביב (גורדון
35). "אתה לבד, ציורים חדשים",
תערוכתו של מריק לכנר, תיפתח
בערב. היא כוללת ציורים שלו
מהשנתיים האחרונות.

בית רומנו. תל אביב (דוד יפו 9).
"התעוררתי או לא?", תערוכה
קבוצתית בהשתתפות פוליאנה
אור, נטע-לי פלדסמן, שאול צמח
ועוד, תיפתח בערב.

אדוה דורון, ללא כותרת,
2019. בגלריה גולובז
בתל אביב צילום: אליס קובנר

גלריה גולובז. תל אביב (גולובז
19). התערוכה "דמויות אדומות
ופצעים לכנים" של אדוה דורון
תיפתח בערב. האמנית מציגה בה

הקשרים חדשים וישנים המוצגים
נים כעבודתה הקשורים במלאך
כת התפירה.

שישי

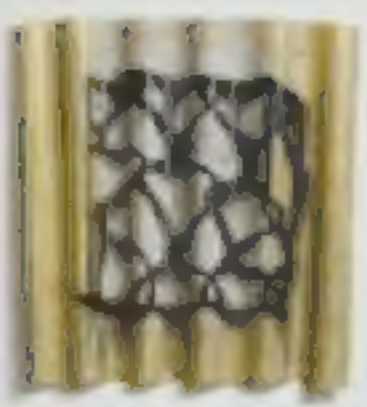
בית חנקין. כפר יהושע. ב-11:00
תיפתח התערוכה "מעשייה מקר"
מית' של דבורה מורג, מיצב תלוי
מקום. אוצרות: נטע הבר ואילת
הרצחלק.

גלריה שרה ארמן. תל אביב (גר
רזון 29). בתערוכה הקבוצתית
"Structure B" — מכנה פרפר"
יוצגו עבודות של גניפר בלוק,
אילה נצור, עינת בסט, אלחנדרה
אוקרט ועוד. אוצרת: ענת מיכאל
ליס לוי.

גלריה מנדל. תל אביב (דניאל
פריש 3). תערוכתו של יפים שייס-
טיק תיפתח בצהריים. אוצר: משה
סעיד.

גלריה סמילה. יפו (שארית יש-
ראל 4). "חסאי עיצוב", תערוכה
שנתית של המחלקה לתקשורת
חזותית בשנקר, תיפתח ב-12:00.
אוצרים: מיכל פאחנה, אופיר ליב-
רמן ונירית בנימיני.

גלריה ברבור. ירושלים (שירי-
לי 6) שני אמנים ותיקים שהם גם
חברים טובים, ציבי גבע ואיצה
גולומבק, מציגים בתערוכה "הזר"
ציין פינת קיבוץ גלויות" שתיפתח
ב-11:00. אוצר: אברהם קריצמן.

ציבי גבע, ללא כותרת,
2014. בגלריה ברבור
בירושלים צילום: אלעד שרין

3 ימים

65 מעצבים

50% הנחה ומעלה

SUPERMARKET

supermarket outlet event

סופרמרקט

יריד עודפים על עונתי

28.2-2.3

נמל יפו מחסן 2

יום ש' 10:00-19:00

יום ר' 9:00-18:00

יום ה' 16:00-21:30

עלות כניסה שו"ס | חנייה בשפע ובחינם

www.supermarketevent.com

#supermarket.event

מתוך תערוכתו של גיא זגורסקי
"מקדם הספק". העשייה עצמה
מרשימה פילומי: דפנה כוית

מה הוא כעצם מסתכל. יש משהו נועז בהחלטה לזרוק תשעים ומר שהו אחו מהדימויים והתכנים שבתערוכה לתוך חדר אחד בלבד, כאשר על פני כל שאר החללים מוצגת למעשה עבודה אחת אחי רת. אולי אפילו נועז מדי. באותו החדר הדחוס יחסית, ערך קבלה תצוגה של אינספור פריטים שני ראים כאילו הוצלו מהריסות אניית המעפילים סטרומה – קר עי מחברות, חפצי סדקית, שאי ריות חיים בלויות ודהויים, כיתובים בשפות מורח אירופיות, תמונות שנתלשו מכתבי עת נכחדים, ועוד ממצאים. יש משהו מפי תה בשוליות של החפצים, בנסיין להבין מאיפה הגיעו, באיזה מהם התעורר האמן, ומה הקשר ביניהם. למרות שהתצוגה חוטאת מעט במשחק עם מין עירוב של יהדות ופגאניזם – שנתקלים בו לעתים קרובות מדי בתערוכות – הפרטים הרבים שבחר ויצר קבלה מעודדים סריקה מדוקדקת, ופותרים חים צוהר לעולם מומצא בעל היגיון פנימי, ששוב ושוב מצליח לאתגר את התובנה ולתמוך מאחזותה.

לאורך אחד מקירות החדר הדחוס עומדים כלי זכוכית שבתוכם מוצבים קוצי דורבן, אשר לוקחים את התערוכה לכיוון שהתקשיתי להבין. אותה עבודה בודדת שהוכרה קודם, אשר מתפרשת על פני רוב השטח שהוקצה לתערוכה, מורכבת מעשרות ציורים

מה שנעדר במיוחד אצל זגורסקי הוא הרגשה של נוכחות אישית. התערוכה מתמסרת לטכנולוגיה, אך לא מציעה רגע של ביקורת או הומור עצמיים

חורתיים ולא מעניינים כשלעצמם, של מערך קוצי דורבן שההבדלים ביניהם כה דקים עד שאפשר לומר שהם למעשה אותה עבודה. האם הדורבן משיל את קור ציו, כשם שהתרכות משילה את תוצריה לאחר שמילאו את חלקם? האם את אלה גם את אלה נורא מפתה להרים מהרצפה, אבל אין באמת מה לעשות איתם? לא ידע, ועדיין יש משהו בהתכוונות הפנימית של קבלה שמצליח לשכנע, גם אם הסיבה לפעולותיו לא ניתנת לתמלול. עם זאת, להבא כדאי לו להיזהר מלגלוש לשרלטנות כמסווה של מסתורין, ולא להניח מראש שהצופה ישתכנע וייתן לעצמו להיסחף עם כל אסר-ציאציה מעופפת.

גיא זגורסקי – "מקדם הספק"; ישראל קבלה – "אישון לילה א", מוזיאון אשדוד לאמנות עכשווית, דרך ארץ 8, אשדוד, א', ב', ד', ה' - 9:00-16:00, 9:00-20:00, ו', שבת - 10:30-13:30

חברת הראווה

תערוכתו של גיא זגורסקי במוזיאון אשדוד, המנסה לבקר את תרבות הצריכה, נותנת משקל יתר לגאדג'טים הטכניים. לעומתו, ישראל קבלה הצליח לפתוח צוהר לעולם מומצא בעל היגיון פנימי חמקמק

רועי אלטר

מתוך תערוכתו של ישראל קבלה. אינספור פריטים בחדר דחוס

ומפריחה למרות שהיא כביכול מצביעה על ההמוניות שבהפרה. מתקבלת ההרגשה שהאמן לא רואה את עצמו כפוף לאותה ביקורת שהוא מטית, ולא בודק את עצמו דרך העדשה שהוא יוצר, ומכאן הפוסטריות. לצד זאת צריך לציין שהעשייה בהחלט מרשימה, אבל ייתכן שהיתה מקבלת איד שוה ערך מוסף אם היתה מוצגת בהקשר אחר, עיצובי או טכני.

הפצים תלושים

לעומת זאת, תערוכתו של ישראל קבלה, "אישון לילה א", לא מנופפת באג'נדה כללית, אלא מאתגרת את הצופה לצלול לעומק, ולהפוך לסוג של ארכיאולוג חוקר תוך כדי הנסיון להבין על

לצופה אפילו כדאי שתשיאר פשוטה. אבל בעיני האופן בו מגיב זגורסקי את האמירה שלו חר רג מהפשטות אל הפשטני והקריקטוריסטי. דבר זה בולט במיוחד לצד התחושה הכבדה של עשיית יתר, ושל יותר מדי משקל שניתן לגאדג'טים הטכניים ולהיקסמות מהם.

לעומת זאת, מה שמורגש מאוד בחסרונו זו תחושה של נוכחות אישית, ייצוג כלשהו לאישיותו של האמן מעבר להיותו פריק של מכניקה וצבע, ואדם ביקורתי לכאורה. התערוכה מתמסרת לחור מריות ולטכנולוגיה, אך לא מכילה רגע של ביקורת או הומור עצמיים. לכן היא פלקטית, מציעה בידור למרות היומרה לחתור תחתיו,

הדבר הראשון שניכר בתערוכתו של גיא זגורסקי "מקדם הספק" שמוצגת במוזיאון אשדוד, היא כמות המשאבים החר מריים והמיומנות שנדרשו להפק תה, נקודת הכובד שלה היא שלושה מיצבים קינטיים שעוצבו במיוחד לחללי המוזיאון, שמופעי לים על ידי חישנים שמוזגים את כניסת הצופה לחלל, וכך מפעילים מערכות מכניות אבסורדיות ודי רועשות שמבצעות פעולות שונות. הפעולות, בחורתיים שלהן וברע שניות חסרת התוחלת, נדמו לי כגילומים מוקצנים של קונפורמיזם חברתי.

למשל, מיצב בו מקובעים בשור רה לקיר שבעה מנגנונים שמניעים עים לשורא, ימינה ושמאלה, מקלות הליכה לעיוורים. או מיצב בו גופים דמויי שבשבת מגיכים לשני מאווררים תעשייתיים שמ' כוונים אליהם, ומתיישרים בהי תאם לכיוון הרוח, וכך גם בעבודה בה מככב מעין תותח לייזר שמות קן על מנגנון מכני סיבובי, שכאילו טורק או מודד את החלל, ואגב כך משאיר עקבה זמנית בוחקת על מספר עבודות קיר דקורטיביות במפגיע שתלויות סביבו.

יכול להיות שזגורסקי התכוון למשהו יותר ספציפי או שונה בתכלית, אבל לי נדמה שעל ידי הגר לום הסמלי הוולגרי של נטיות חברתיות שונות, מנסה התערוכה לייצר אמירה ביקורתית נגד הדר שהנטיית האלה רוחחות בה. זוהי חברת הצריכה והסנסציה, שמקדשת את היעילות הסינפית מחו, ואת הוורר הכובוני מאידך, ואגב כך מנסה להדחיק את התהום הקיומית הפעורה תחתיה על ידי עיסוק הולך וגובר בריצה אחרי הזנב של עצמה.

אמירה אמנותית לא מוכרחה להיות מורכבת, וכדי שתעבור

טלוויזיה

חמישי 28.02

	
כאן 11	 (11)

06:05 הטוב שבשני העולמות **06:55** כאן דיגיטל **07:00** הבוקר תחז' **08:00** שלום קי"טל **10:00** תמר אלמוג ומוטי בילת **12:00** פולישוק **12:33** זן גזיר **12:49** הטוב שבשני העולמות **13:41** חנאי שטח **15:21** גלילאו **15:51** פולישוק **16:27** שיחה נפש – אילה פרוקצ'יה **16:55** ערב ערב **18:00** מהדורת שש **18:15** העולם היום **19:00** קלמן וסריל **19:48** מהצד השני **19:58** חדשות הערב **21:00** המדרף **22:00** פעם בשבוע עם חם אהרון **22:30** חדשות הלילה **23:00** שיחה נפש – יורם לויןשטיין **23:29** מד מן **00:19** פעם בשבוע עם חם אהרון **00:49** המדרף **01:47** במליב – תהר אשדות **02:50** שיחה נפש – יורם לויןשטיין **03:18** אומרים שהיה פתח... **03:45** גלילאו **04:15** העולם היום **05:00** ערב ערב

קשת

06:15 כותרות הבוקר **06:57** מבזק חדשות **07:09** חדשות הבוקר **09:00** מבזק חדשות **09:05** פאולת וליאון **10:30** אודסה **11:25** במהירות הבזק **11:55** כולם אופיים עכשיו **12:35** הכי סטעים שיש **13:20** הכוכב הבא לאירוויזיון **15:10** סביר מרנן **16:00** מהדורה ראשונה **17:00** חמש עם רפי רשף **18:00** שיש עם... **18:50** גיא פינס **19:25** תכנית שיכון **19:58** המהדורה המרכזית **21:15** אין פרטים **23:00** אנשים **23:30** אין פרטים **24:00** מבזק חצות **00:05** גיא פינס

רשת	(13)
06:15	העולם הבוקר 09:00 פותחים יום
11:00	בוקר בריאון 11:30 משפחה פלוס
12:00	כלוב תזזז 13:00 GOT TALENT
15:00	הדות חיותי 15:59 כותרות היום
16:16	תכל כלול 16:57 החדשות 17:55
18:45	שש שש... לפני החדשות 19:28 ברוקוד
19:57	המהדורה המרכזית 21:15 GOT
22:45	TALENT הצינור 23:15 היום שהיה
23:45	סוגר עינין 00:15 דיבזר - דיגיסל

כאן חינוכית

1231

14:07 שון נכשון 14:15 תכורת חקצב

14:30 אולי פיל 14:45 ון ומוחיל 15:00 ילדי

בית העץ 15:15 אבירים בריכוע 15:30 מת'

חח לעור, תעודה 15:55 המחלקת לחפצים

מיוחדים 16:11 מקס המדען 16:33 אפסי'

לון 16:38 שוסטר ושווסטר 17:03 האוצר

שלנו 17:30 חיות במח צוחקות – עופר

ומאר 17:45 לחציל את חיות חבר 18:00

גלילאו 18:24 התפרנים 18:50 המחלקה

לחפצים מיוחדים 19:05 אבירים בריכוע

19:20 מתחת לעור, תעודה 19:44 לחציל

את חיות חבר 20:00 בין השורות: דמוקר'

סיה 20:30 חיות במח בהופעה – סיסטם

עאלי 20:47 חיות במח צוחקות – יעל שרזי

21:03 חמוצר שלנו 21:30 גלילאו 21:55

תריץ אחורה 22:12 התפרנים 22:36 מתחת

לעור, תעודה 23:00 כאן ואומן 23:15 אחת

שיעזעזע – אינדידת גברי 23:30 חיות במח

בהופעה – סיסטם עאלי **23:47** מה הריבזר **00:13** שוסטר ושווסטר

מכאן 33

(33)

14:20	בדרך שלי	15:00	טלטלאני	15:15
15:30	בוב הבנאי	16:00	חוחית	16:00
16:05	שוח בערבית	17:00	מאה חופלאה: הסולסן	17:00
17:30	חמש במכאן	18:30	המחזי הכי גבוה	18:30
19:00	זקנה, תעודה	19:30	מהדורת החד'	19:30
20:00	שיחה על הדרך	21:30	אראב ססאר	21:30
22:30	תלאווח אלדוויא	23:15	אבודים	23:15

(3)	הוט 3
15:46 היפים והאמיצים	16:35 סוגרים
17:05 לסובח הכלל	17:50 הרופא
18:35 היפים והאמיצים	19:00 איש
20:45 יאנגז	21:10 לסובח
21:55 איש חשוב מאוד	22:25 יאנגז
23:15 לסובח הכלל	24:00 איש חשוב מאוד
(8)	ערופץ 8

16:10 המשפחה שהייתה לי, תעודה, 2017 ארה"ב **17:25** קרל לגרפלד, מלך כווד, תעודה, 2016 צרפת **18:20** אחם שם בבית, תעודה, עם: דן רם, מוסי קירשנבאום, ארנון צוקרמן, יוסי מדמוני, אבי יור, אורי כרכש **19:30** וזח הגיע ילד, תעודה, 2019 ישר' ראל, בימוי: רוני קובן, רן עוזר, ליאת לויאן **20:10** תאבות המיליונרים שלי ואני, חעד דה **21:00** אורי זגור תוזר, תעודה, 2018 ישראל, בימוי: דני רוננברג, יובי סנולוניץ **22:15** הנערה הנמצנה בעולם חוגגה 18, תעודה **23:20** אגודה הענק - מעדון הסרס הטוב, תעודה **00:45** קרל לגרפלד, מלך בו' דד, תעודה, 2016 צרפת

15:45	סקי נורדי משולב – אליפות העו
17:00	קפיצות סקי – אליפות העו
לם	מאוסטריר
18:45	סקי נורדי משולב – אליפות העולם
19:25	חדשות יורוספורט
19:30	מירון אופניים – אליפות העולם במ'
22:30	קפיצות סקי – אליפות העולם
23:00	מירון אופניים – סור
24:00	איחוד האמיריות
קרוס קאנטרי	– אליפות העולם

הוט סינמה 1	(16)
16:35 "אונה", 2017 בריטניה, עם: בן מבולסון, רוני מארה, בימוי: בנדיקט אנדרוס 18:10 "המלבישה", 2016 אוסטרליה, עם: קייט וינסלט, ליאם המסטרות', בימוי: ג'וסלין מורוס 20:10 "הסוד שבעיניים", 2015 ארה"ב, עם: ג'וליה רוברטס, צ'יווסל אגיופור, בימוי: בילי רי' 22:00 "קפטן פי' ליפט", 2013 ארה"ב, עם: טום הנקס, בי' מיי: פול גרינגראס 00:15 "הסרבן", 2016 ארה"ב, עם: אנדרו גארפילד, וינס ווהן, בימוי: פל גיבסון	
הוט סינמה 2	(2)

12:35 "דיוני", 1998 ארה"ב, עם: רוברט דה נירו, ז'אן דגו, בימוי: ג'ון פרנקנהיימר **14:35** "יום של אש", 2004 ארה"ב, עם: עד' מר שריף, ויגו מורסונסן, בימוי: ג'ו ג'ונסטון

16:50 "בראש מורם", 2004 ארה"ב, עם: דוויין ג'ונסון (דה רוק), לז'ני נקטויל, בימוי: קטיין ברי' **18:15** "המגשר", 2017 ארה"ב, עם: ג'ון האם **20:05** "מוח אבודה", 2007 ארה"ב, עם: מאס דייסון, ג'וליה סטיילס, בי' מיי: פול גרינגראס **22:00** "להציל את טוראי ראייץ", 1998 ארה"ב, עם: טום הנקס, מאס דייסון, בימוי: סטיבן שפילברג **00:45** "עד' טה", 2015 ארה"ב, עם: דין קיי, פול וויס, בימוי: בן מוסקה

הוט סינמה 3

15:05

20:15

22:00

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

00:30

	
הוט סינמה 4	 (19)

16:20 "בניוח שכאלה", 1996 ארה"ב, עם: שר, צ'אק פלימסטר, בימוי: פיל מורוסקי **17:50** "ארין כחקוביץ'", 2000 ארה"ב, עם: אלכרס פיני, ג'וליה רוברטס, בימוי: סטיבן סודרברג **20:00** "ישוח המאה ה־20", 2016 ארה"ב, עם: אנס בנינג, אל פאנינג, בימוי: מייק מילס **22:00** "דעוועה", 2018 ארה"ב, עם: אליזבת קוק, אניה טיילורג'וי, בימוי: קורי פייל **23:35** "האי", 2013 ארה"ב, עם: תאקין פיניקס, איימי אדמס, בימוי: ספייק גרנר

1	יס 1
16:45	"מוכה ירח", 1987 ארה"ב, עם: שר, ויקולט קייל, בימוי: גורמן ג'אייסון
18:29	"כולם אומרים אני אוהב אותך", 1997 ארה"ב, עם: ג'וליה רוברטס, טולי הון, נטלי פורסמן, דרו ברומר, בימוי: ודי אלן
20:12	"מעדון הקריאה של ג'יין אוסטין", 2008 ארה"ב, עם: מריה בל, אמילי בלום, יו וונסי, בימוי: חבין סטיקורד
22:00	"חמישים טונים של שתרור", 2018, עם: דקוסה ג'ונסון, ג'יימי דורון, בימוי: ג'יימס פולי
23:47	"ג'ימלו אמריקאי", 1980 ארה"ב, עם: ריצ'רד גיר, לורן האטון, בימוי: פול שריידר

15:37 "הדיקטטור", 2012 ארה"ב, עם: סשה ברון כהן, אנה פריס, בימוי: לארי צ'ארלס **17:03** "משנה מקום משנה מזל", 1983 וסקט", 2000 ארה"ב, עם: פמקה באנסן, ארה"ב, עם: אדי סרפי, זן אקרוד, ג'יימי לי קרטיס, בימוי: ג'ון לנדיס **19:01** "קאקס פא' רק", 2018, עם: דאג נקטויל, בימוי: טים קיקבי **20:29** "הבית תמיד זככה", 2017 ארה"ב, עם: וויל פארל, איימי פאלר, בימוי: אנדרו ג'י כהן **22:00** "מאבדים את הד", 2018 ארה"ב, עם: ג'אן סינה, חלי חתן, אייק ברינהולץ, בימוי: קי קאנון **23:42** "ספרינג ברייקרס", 2012 ארה"ב, עם: ונסה הדגנס, סלינה טמז, ג'יימס פרנק, בימוי: הרמוני קורין

	
יס 3	 (3)

16:34 "צ'יינהטאון", 1974 ארה"ב, עם: ג'ק ניקולסון, פיי ראנאוויי, ג'ון יוסטון, בי' מיי: רמן פולנסקי **18:44** "מנהסן", 1979 ארה"ב, עם: וודי אלן, דיאן קיטון, מריל סס' ריס, מריאל המינגווי, בימוי: ודי אלן **20:23** "צל הימים", 2013 צרפת, עם: אודרי טוטון, רומן דריי, ג'ד אלמליח, בימוי: מישל גונדרי **22:00** "רקטיאם לחלום", 2000 ארה"ב, עם: אלן בורסטין, ג'ניפר קונלי, ג'אדד למו, בימוי: דארן ארזטפסקי **23:42** "ליזה - פיית השו' עלים", 2015 חונגריה, עם: מוניקה כלסאי, בימוי: קארוי אוי מורוז

יס קומדי	(15)
16:00 תמוץ מתוק 16:50 משפחה מודרנית 17:40 לבד בידוד 18:30 Veep 19:30 מלך השכונה 20:20 איש משפחה 20:45 תמוץ מתוק 21:35 משפחה מודרנית 22:25 מלך השכונה 23:15 לבד בידוד 00:05 הפמליה	
יס Oh	(10)
17:35 סגני המנהל 18:10 על הקצה 18:45 מחזיקות מעמד 19:20 לצחוק או למוח 19:50 סגני המנהל 20:25 על הקצה 21:00 מחזיקות מעמד 21:30 כאיר 22:00 "מעשי היעלמות", 2000 ארה"ב, עם: ווסלי סנייפס, שאנה לאתון, בימוי: ג'ינה פרינס' ביית'אד 23:55 אזו	

	
נשיונל ג'יאוגרפיק	 (30)

15:45 שדה תחטופה של דובאי **16:30** העופה בחקירה **18:50** שניות מאסון **19:40** אנשי הסלעים **20:25** המערות המסתוריות של גואנגשי **21:15** העופה בחקירה **22:45** מעברי גבול חמים **23:10** כלואים בארץ זרה **23:55** שניות מאסון **00:20** המערות המס' מורית של גואנגשי

H - היסטוריה	(44 י"א, 43 י"א)
16:01 ענחיקות על הדרך: המייסד	17:31 ירושים אח העסק
18:14 אחים לנושק	18:57 פרשת קלינטון
19:54 היסטוריה למכירה	20:15 צידי המציאות
20:45 היס' טוריה לתכירה	21:07 אוצר הזהב המקולל
21:50 תחרות אולף הצלפים	23:13 ענחי' קוח על הדרך
23:58 לבד: מעגוליה	

AMC	(34 עמודים)
15:45 היפים והאמיצים	16:35 "יוניסד", 2011 בריטניה, עם: נטלי ברט, קייס אש' פילד, בימוי: ג'יימס סטרינג
18:10 "אהבה וסקט", 2000 ארה"ב, עם: פמקה באנסן, לזן פבר, בימוי: ואלרי ברייסן	19:30 "רווח מסוכן", 1996 ארה"ב, עם: וינסנס דונופריו, ג'יל בוב חורנטן, בימוי: אלכס קוקס
21:00 "ססארסקי והאני", 2004 ארה"ב, עם: בן סטילר, און ויילסון, בימוי: מד פיליפס	22:40 "קוסם החזעח", 2007 ארה"ב, עם: קריסטל גלבר, כראד דורין, בימוי: ג'רמי קסטן
00:15 "אחיח", 1973 ארה"ב, עם: מרט קידר, צ'רלס דרנינג, בימוי: בראן דה פלמה	

רדיו

כאן קול המוזיקה

תמישי 28.2

06:05 ששען מוזיקלי, **קלארק:** הפתיחה לאודה על מוזה של הגר' פרסל (לה פואם הרמוניק/ גאנסן דומסטר), **בוקריי:** מינאס מתוך תמישיית כלי קשה מס' 5 (הקאמריה אורפאום), **מחודין:** 'בערבות אסיה המיכונת' (תד' שוויץ הצרפתית/ ארנסט אנסרמה), **בסהובן:** נושא ווריאציות מתוך שלישית קלרינס אופוס 38 ליורגן דמלר - קלרינס, מרקוס סיליי - צ'לו, פסד גראביני - פסנתר), **ראוול:** מינאס עוזיק (אבנילה יואיס - פסנתר), **ו'י גודאלי:** 'ו'י רועי לא אחסר, תהילים כ"ג (קריק אונד - גיסרה, מ'ר הווארד גוראלי המלחין), **וורדי:** המפחיתה לאופרה 'כוחו של טורל' (תל' בית האופרה מטרופוליסן/ ג'יימס לוויין), עריכה: איילי כיינר

07:05 שחרית מוזיקלית, **מוצרט:** 'מוזיקה ליל זעירה', ק' 525 (אקדמיית קל/ מיכאל אלכסנדר וילנס), **וייבאבסקי:** קונצ'רטו מס' 2 לכינור ולתזמורת כרה מינור אופוס 22 (ויליאן רחלן - כינור, הפילהרמונית הישראלית/ רובין מהסהל), **מנדלסון:** שיר כלא מילים, אופוס 38/4 (אמיר כץ - פסנתר), **באך:** קונצ'רטו מס' 4 לצ'מבלו בלה מז'ור רי"ב 1055 (גלג גולד - פסנתר, סימפונית קולומביה/ ורדימיר גולשמן), **רהמנינט:** מחוללת סימפוניים, אופוס 45 (פילהרמונית סנקט פטרבורג/ מאריס יאגנסנס), **רליב:** ולס איסי מתוך 'קופלית' (תל' האופרה המלכותית קונבנס גרדן/ מרק ארמלר), עריכה: יוליה צוריסק **09:00** קונצרט בוקר, **סטתון:** סימפוניה מס' 7 בלה מז'ור אופוס 92 (הקאמריה באזל/ רובאני אנסוניו), **ג' גבריאלי:** ארבע סונטות (קונסרט גבריאל/ פול מקריש), **פיצסי:** רונדו נציאני (הסימפונית הסקסית כי"ביס/ אוסטון גונסק), **יונעם לייז:** סימפוניה מס' 2, "ממראות עיר חבאן" (סימפונית ים/ דוד שלון), **א"י דה לה גר:** 'הנמחה של אודיסאוס' (אינבל דרושה - סופר), "הקול הגנטי" (בריסטין פיל), **דביסי:** נוקסורנים לחזמורת (תהל' הסקסית הלאומית המלכותית ומקהלה/ ססטן דנג), **ג' גבריאלי:** 'קיריח', **א' גבריאלי:** 'גלוריה', **ג' גבריאלי:** 'סנקסוס' (מק' וחז' של קינגו קונסורס/ רוברט קינג), עריכה: אורי גולומב **12:05** תידן מוזיקלי, עריכה: גרעון הוד **14:00** בסלון, **מוצרט:** פונסה כדז מז'ור לפסנתר בארבע ידיים ק' 521 (פיטר פראנקל, תמאש ואשרי), **גריג:** חמישה שירים מאח יון פאולסן אופוס 26 (מוזיקה גרופ - מצ'סופרן, רוג'ר וויזל - פסנתר), **פאצי מנדלסון:** רביעיית כלי קשה במי' במול מז'ר (רב' אראטו מבאזל), עריכה: עומר ריטה **15:00** קצר וקולה, עריכה: קריסטינה גוליאס **16:00** בין ערביים, **י"ס באך:** פרסיסה מס' 1 לכלי מקלות בס'יבמול מז'ור רי"ב 825 (קלאודיו אראו - פסנתר), **מוצרט, ג' מולתי:** קונצ'רטי לחליל (במקור לקלרינס) ולתזמורת בסול מז'ור ק' 622 (ג'יימס בלווי

- חליל, סימפוניח לונדון/ אדוארדו מאטח), **שומאן:** רביעיית כלי קשת בלה מז'ור אופוס 41/3 (רב' האגן), **גלזונוב:** סימפוניה מס' 1 במי מז'ור אופוס 5, 'סלביאנסקית' (תהל' הסקסית מלאומית המלכותית/ חוסה סרוביץ'), עריכה: עומר ריטה **18:00** לוקאל'קלאסי, הפרויקט הקאמרי הישראלי 'פועם בלב', מחטאון ח"א **2018.3.3:** דניאל ברד - כינור, מיכל קורפן - צ'לו, ג' אשד - חליל, סיבי ציינר - קלרינס, יעל קרת - פסנתר, **ש' רן:** 'משחק פרסי' לקלרינס ולצ'לו, **הילת בן קמ:** 'ציפורי לילה' לחליל, קלרינס צ'לו ופסנתר, **בסי אוליברו:** 'ארוח' לקלרינס, כינור, צ'לו ופסנתר, **גבריאל אירני:** 'מתווה ל"אצי אידלסון' לחליל, קלרינס ופסנתר, **סתר:** רביעייה, מתוך 'מוזיקת קאמריה סל' לחליל, קלרינס, צ'לו ופסנתר, **ש' רן:** 'מיראז' לחליל, קלרינס, כינור, צ'לו ופסנתר, **ש' רן:** קונצ'רטו לכינר, עריכה: אמיר ארניה **20:00** המוזר במרכו, **יוסיאס ג'ובראן:** 'שחיקה כרומטית', עריכה: צפי וצטטם **21:00** מגזין כאן קול המוזיקה, עריכה: יוליה צודיסק **22:00** מחווה לעדה - מתכניויות של עדה ברוסדקי, **יוהאנס ברהמס:** 'דיקונו של יוצר, עם: איריס לבאי, 1978, עריכה: אורי מורקס **23:00**, Blue Note, עריכה: אמיר ארניה

	
שישי 1.3	 (1)

06:05 ששען מוזיקלי, **מ' מקבלץ:** 'שיוונת', **ברוסק,** **וילנר:** מחולות רומניים עממיים (סולי סופי/ ג'יל בר'דו), **גרינג'ר:** 'תהל בסטרנדי' (דיוויד פארקשאוס - פסנתר, אגודת המוזיקה קהל/ וויטאן דאן), **גריינצ'ר:** 'אב ובת' (מק' רדיו דנמרק, תהל' הדנית הלאומית/ יספר גרוב ילגרנסן), **מורן:** סרנדה בסול (הסיפונית תצפנית/ ריצ'רד היקוסק), **אמלמני:** 'לה פרה מורא' (וולף ליזלכאנד וורככו), **א' יורק:** 'סאונברסט' (קריג מוסר - גיסרה), **סיואוללה:** ליברטנו (באורקודה/ עמיח סיפנברון), **ק' גנקינס:** כוראל מס' 6 (פרויקט דיאומס), עריכה: איילי כיינר

07:05 שחרית מתיקלית, **באך:** קונצ'רטו ברנדנבורג מס' 3 רי"ב 1048 (הקאמריה הישראלית/ גארי ברחיני), **מוצרט:** פנטסיה מס' 2 לפסנתר ברה מינור ק' 397 (לילי קראוס - פסנתר), **ר' שטראוס:** קונצ'רטו מס' 1 לקרן ולתזמורת במי'במול מז'ור אופוס 11 (דניס בריין - קרן, תז' פילתרמונית/ וולפגנג סוואליש), **שונברט:** סונטינה מס' 3 לכינור ולפסנתר בסול מינור ר' 408 (שמשון גולברג - כינור, ראדו לופו - פסנתר), **תנדל:** קונצ'רטו מס' 2 לאבוב ולתזמורת במי'במול מז'ור רי"ח 302 א' (דיוויד רייכנברג - אבוב, הקונצרט האנגלי/ טרורו פינק), **שושן:** כלדה מס' 4 בפה מינור אופוס 52 (כריסטיאן צימרמן - פסנתר), **בוקריי:** קונצ'רטו לצ'לו ולתזמורת בסול מז'ור (מוריס ז'נדרון - צ'לו, סימפונית לונדון/ ריימונד לפורד), **מנדלסון:** מוזיקה למחזה 'חלום ליל קיץ', מבחר אופוס 61 (סימפונית לונדון/ פטר מאג), עריכה: יוליה צודיסק **09:00** קונצרט בוקר, **רוסיני:** 'האיפליקיה באלג'יר, פתיחה (פילהרמונית יונת/ קלאודיו

sudoku © Puzzles by Pappocom

סודוקו

פתרונות: 27.2.2019

5	6	1	7	8	3	2	4	9
8	3	4	2	9	5	6	1	7
7	9	2	6	1	4	8	3	5
6	8	5	3	2	9	1	7	4
3	4	7	5	6	1	9	8	2
1	2	9	8	4	7	3	5	6
2	7	8	4	3	6	5	9	1
9	5	6	1	7	8	4	2	3
4	1	3	9	5	2	7	6	8

קשה

8	3	2	4	6	1	7	5	9
9	7	5	8	3	2	4	6	1
1	4	6	5	7	9	8	3	2
7	9	8	3	1	5	2	4	6
5	2	1	9	4	6	3	8	7
4	6	3	2	8	7	9	1	5
3	5	7	1	9	8	6	2	4
6	1	4	7	2	3	5	9	8
2	8	9	6	5	4	1	7	3

בינוני

בינוני

				1			3	4
		9	2				6	5
6			8				2	
3		7			8		5	
	6		5			2		3
	7				5			2
1	9			7	6			
8	3			9				

קל

5				3			8	
8	3			9	5	2	1	
		2			8		5	
	5		9	7	4			
			1	5	3		9	
	2		4			3		
4	6	5	1			2	7	
1			6					9

לוח המשחק הוא ריבוע המחולק ל-81 משבצות. תשע שורות אופקיות ותשעה טורים אנכיים. כמה ספרות רשומות כבר בחלק מן המשבצות. המשימה היא למלא את כל שאר המשבצות הריקות בספרות - כך שבכל שורה, בכל טור, ובכל בלוק (קבוצה של תשע משבצות המסומנות כקורים חודשים) יהיו כל הספרות, מ-1 עד 9. אין אחת מהספרות לא תחזור על עצמה באותה שורה, באותו טור או באותו בלוק. פתרון, טיפים ודריסה ממוחשבת של הסודוקו ניתן למצוא באתר www.sudoku.com

28.02

מחול. "אמת וחזה", מופע של שרון צוקרמן וזר, בו היא רוקדת לצד משה שכטר אבשלום, יוצג ב-20:00 במרכז לתיאטרון עכו

ספרות. במוזיאון יפו יושקו ב-20:00 שני ספרים: ספר האמן "10pm Sunset" של הצלם אסף עיני ו"אשה נחה" של מעין גולדמן. באותה שעה יושק במרכז נוה שכטר בתל אביב ספר השירה "זה איפשהו בין אהבה למיומנות" של המשורר האסטוני מטורה

28.02

טלוויזיה. ריצ'רד גיר מנלם ג'ינולו שנהפך לחשוד ברצח של אחת מהלקוחות שלו. "ג'ינולו אמריקאי", סרטו של פול שרדר, ישודר ב-23:47 בערוץ יס 1

1.03

קולנוע. סיפורה האמיתי של הציירת מוד לואיס, שהתפרסמה אף על פי שהתקשתה להזיז את ידה, מוצג בסרט העלילתי "מודי" של אייסלינג וולש. 14:00, סינמטק ירושלים

1.03

טלוויזיה. שחקן פוטבול בשנות ה-20 בארצות הברית מנסה להביא לקבוצתו כוכב מליגת הקולג'ים. בהוט סינמה 4 ישודר ב-16:45 "משחק מלוכלך" בבימויו ובכיכובו של ג'ורג' קלוני

2.03

מוזיקה. דני סנדרסון והתזמורת הפילהרמונית יופיעו ב-20:00 בהיכל התרבות בתל אביב. יתארחו: חנוך בן ארי, מאיר פנינשטיין, ארקדי דוכין ורועי בר נתן

2.03

טלוויזיה. הסרט "יומיים ולילה" מ-2014, שביימו האחים הבלנים ז'אק-פייר ולוק דארדן, זמין בסלקום טיוו. אשה נאבכת להישאר במקום עבודתה

ילדים. "שברים" מאת רייצ'ל וייל (הוצאת עם עובד) מתאר שישה תלמידי חטיבת ביניים וחיהם מלאי השקרים, המריבות והקשיים

שיר ביום

זקיק / לי ממך

בבטני מתגנץ רצוא ושוב
קשליח ללא בשורה
זקיק ושמו יהודה.

שבע יפל ושבע יקום
ולא ינביט לי ילדה.

מתוך "למה הדבר דומה", הוצאת פרדס
לי ממך היא משוררת ישראלית

התעמלות בוקר

- מאיה שיר ילדים המלים: "משתחווה הכרם אטי, רבפרדס ילחש כל בדין"
- ומאיה המלים: "הרעש רב בבית, והוא ישיד לו שירי (אותו מחבר)"

תשובות בעמ' 3